

Isaia - Comentarii Jean Koechlin

Isaia 1:1-17

Dupa cum putem invata din insesi cuvintele Domnului Isus (prezentate in Luca 24.44 si 24.27), Vechiul Testament poate fi impartit in trei parti importante: legea lui Moise (Pentateuhul), profetiile (care includ si cartile istorice) si psalmii (cuprinzand si cartile poetice). Odata cu cartea lui Isaia incepem una dintre aceste parti importante ale Bibliei, profetiile, parte adesea neglijata, din cauza dificultatilor pe care le prezinta. Sa-l cerem Domnului sa ne ajute sa putem descoperi si aici „cele despre El“ (Luca 24.27). Profetul este pentru poporul sau un purtator de cuvânt al Domnului, un trimis cu misiunea de a mostra, de a avertiza, de a indrepta sau de a mangaia. Ca o introducere a acestei noi materii, in cap. 1 il vedem pe Isaia in cea dintai misiune a sa, aceea a unui medic ce trebuie sa se prezinte in fata unui bolnav fara speranta. Versetele 5 si 6 prezinta diagnosticul ingrozitor pe care trebuie sa-l anunte, valabil in aceeasi masura pentru omul zilelor noastre, ca si pentru israelitul din acea vreme: „tot capul este bolnav si toata inima slabita“. Inteligenta (simbolizata de cap) a fost total pervertita prin abaterea de la Dumnezeu (Romani 1.21). Afectiunea fata de El (simbolizata de inima) a disparut cu desavarsire; totul, din cap pana-n talpi (ilustrand umblarea), este rau. Nimic nu este sanatos! Intr-o astfel de conditie, participarea la ceremoniile religioase exterioare nu este decat ipocrizie si „o uraciune“ (v. 13; comp. cu Proverbe 21.27).

Isaia 1:18-31

Iata aici intreg harul divin stralucind asupra mizerabilului popor (ca, de altfel, asupra oricarui pacatos care se recunoaste pierdut). Ieri l-am lasat acoperit de plagi si de rani deschise, asemeni omului din parabola cazut in mainile talharilor (Luca 10.30). Astazi, Domnul invita poporul sa-si apere cauza in instanta in fata Lui. Sa si-o apere?! La ce bun? Ce-ar putea spune in apararea sa? Vinovatul are gura inchisa, nu poate vorbi; insa, in loc sa-si auda condamnarea, el poate auzi, pronuntata de Insusi Judecatorul Sau, promisiunea fara seaman din v. 18. Este fagaduinta care a adus pace in inimi fara numar: „Daca vor fi pacatele voastre cum este carmazul, se vor face albe ca zapada...“ Curatirea aceasta se poate face numai prin sangele lui Isus Hristos (1 Ioan 1.7)! Dar peste toti cei care refuza gratierea oferita se va abate pedeapsa executorie. Versetul 21 si urmatoarele descriu ce a devenit Ierusalimul, „cetatea credincioasa“: un barlog de ucigasi. Domnul va trebui sa-l curete. Dar aceasta nu se va face, din nefericire, prin sangele rascumparator, pentru ca Ierusalimul nu l-a dorit, ci prin judecata care se va abate asupra calcatorilor de lege, dupa toata indelunga-rabdare de care Dumnezeu a dat dovada fata de un popor razvratit.

Isaia 2:1-22

In ciuda ruinei si a mizeriei lor orbitoare, Ierusalimul si Iuda plesneau de mandrie si de pretentii. Cand insa va veni ziua despre care vorbesc v. 12-21, atunci „ingamfarea omului se va pleca si

Domnul singur va fi inaltat...“ (v. 11,17).Dumnezeu, facand public ceea ce gandeste despre gloria si inclinatia oamenilor (cu indragitele lor opere de arta – v. 16), este nevoit sa mearga si mai departe si sa spuna in v. 22: „Terminati cu omul!“ – iata concluzia nu numai a primelor doua capitole, ci si a intregului Vechi Testament. Aceasta expresie cuprinde in ea sentinta irevocabila a lui Dumnezeu asupra rasei umane, careia Israel nu ii este decat un esantion. Curand dupa aceasta, crucea va pune punct experientei omului in Adam. De la cruce, Dumnezeu nu-l mai ia in considerare pe om si, in consens cu El, noi avem privilegiul de a ne socoti „morti fata de pacat si vii fata de Dumnezeu, in Hristos Isus“ (Romani 6.11).Cartea lui Isaia se deschide asemeni epistolei catre Romani, in care cele dintai trei capitole stabilesc in mod categoric vina omului, deci nevoia sa de indreptare (de vindecare). Mantuirea Domnului (semnificatie a numelui Isaia) va putea fi descoperita mai departe in Persoana lui Hristos Mantuitorul (cap. 40 si urmatoarele).

Isaia 3:1-15

Primele douasprezece capitole ale cartii Isaia surprind indeosebi judecata abatuta asupra lui Israel si asupra lui Iuda, iar cap. de la 13 la 27 cuprind in special judecarea natiunilor. Intotdeauna Dumnezeu incepe judecata de la casa Lui – sfera cea mai responsabila – si la fel va fi si cu asa-numita crestinatate (Romani 2.9; 1 Petru 4.17). Falimentul total al omului apare cu atat mai pregnant cu cat este vorba de cei care au responsabilitati si care ocupa pozitii publice. In ciuda indemnurilor categorice date de Dumnezeu (Deuteronom 18.10), printre ei il gasim pe ghicitor si „pe cel priceput in descantece“ (v. 3). In ce adanca coruptie s-a prabusit Israel...! Dar Dumnezeu si de aici il va deosebi pe cel drept de cel rau (v. 10,11) si ii va rasplati fiecaruia dupa faptele lui. „Ce seamana omul, aceea va si secera“, confirma Galateni 6.7 (comp. Iov 4.8 cu Osea 8.7; 10.12,13).Unul dintre tristele roade culese de popor este dezordinea sociala, rasturnarea ordinii stabilite. Nu mai exista disciplina: copiii contesta autoritatea parintilor si a educatorilor; „tanarul va fi obraznic fata de batran“ (v. 5); valorile morale si constrangerile sunt date deoparte... Cat de mult seamana aceasta profunda decadere a lui Israel cu cea pe care o vedem astazi in tarile noastre crestinate!

Isaia 3:16-4:6

Versetele 18-23 va invata, tinerelor, ca tentatiile modei nu au aparut odata cu epoca noastra. Este oare ceva mai greu de suportat – si in acelasi timp mai ridicol (vedeti sf. v. 16) – decat aceasta preocupare exagerata cu propria persoana? decat aceasta cautare neobosita de a atrage atentia si admiratia altora? Dumnezeu subliniaza desertaciunea tuturor acestor podoabe si mofturi. Inseamna atunci ca o crestina nu trebuie sa aiba grija de „impodobirea“ sa? Dimpotriva, chiar Cuvantul o invata si in ce fel sa o faca. „Faptele bune“ (1 Timotei 2.9,10) si „un duh bland si linistit“ (1 Petru 3.2-6) sunt o podoaba morala de mare pret inaintea lui Dumnezeu, fara a pierde din vedere ca felul nostru de a ne comporta si de a ne imbraca nu li este indiferent.Interventia Domnului in favoarea poporului Sau, la finalul istoriei sale, aminteste de grija cu care i-a insotit inca de la inceput (comp. v. 5 cu Exod 13.21,22). Este ca si cum le-ar afirma: nu am incetat sa va am inaintea ochilor Mei!Aici se incheie prefata cartii Isaia: s-a deschis prezentandu-ne ruina morala a lui Iuda si a Ierusalimului, precum si judecatile care se vor abate asupra lor, si se inchide prezentandu-ne restaurarea lor si gloria lui Hristos („Odrasla Domnului“, izvorul si puterea vietii – v. 2).

Isaia 5:1-17

O emotionanta parabola ne serveste drept ilustratie pentru grija Domnului fata de poporul Sau. Israel este vita Preaiubitului lui Dumnezeu. Sadita, apoi curatita si intretinuta cu cea mai afectuoasa ingrijire, ea nu a dat decat struguri salbatici, care nu sunt buni de mancat si care nu au valoare. In parabola Sa cu privire la vierii cei rai, Domnul va exprima dezamagirea totala pe care o va incerca Preaiubitul in via lui Israel, El, Cel care avea toate drepturile asupra ei (Luca 20.9-16). Aceste versete sunt insa un aratator tot atat de sensibil si asupra nerecunostintei noastre. Este ca si cum Domnul, dupa tot ce a facut pentru noi, luand in socoteala toate harurile pe care ni le-a pus la dispozitie din copilarie, ne intreaba cu tristete pe unul sau pe altul dintre noi: Ce as mai putea sa fac pentru tine si nu ti-am facut? Nu am oare dreptul sa astept rod bun de la tine? Si totusi, tu nu ai rodit nimic pentru Mine! Cunoastem mijlocul de a aduce roade: este ramanerea strans legati de „Vita“. In timp ce Israel, vita neroditoare, a fost inlaturata, Hristos este Vita cea adevarata, iar Tatal Sau este Viticultorul (Ioan 15.1...). Incepand cu v. 8, cartea Isaia deschide o pagina de „vai-uri“. Sunt tristele consecinte ale refuzului de a asculta de Dumnezeu, atat pentru Israel, cat si pentru om in general.

Isaia 5:18-30

Pasiunile oamenilor si scopurile pe care ei le urmaresc in viata variaza in functie de pozitia lor sociala si de temperamentul lor: Unii sunt preocupati sa stranga ogor langa ogor si casa langa casa (desi nu pot locui in mai mult de un singur loc in acelasi timp – v. 8). „Vai de ei“, pentru ca aceste lucruri de pe pamant vor ramane pe pamant, iar ei se vor infatisa inaintea lui Dumnezeu cu mainile goale! Altii isi cauta satisfactia in petrecerile lumii si in senzatiile inselatoare ale alcoolului (v. 11,12,22). „Vai de ei“: cand se vor trezi in fata realitatii eterne, va fi prea tarziu! Altii, insotitori fideli (de-a gata) ai propriilor nelegiuiri, se mandresc cu pacatul si Il provoaca deschis pe Domnul („vai de ei...“ – v. 18,19). „Vai de cei“ care, avand constiinta impietrita, au pierdut notiunea binelui si a raului (v. 20). De asemenea, „vai de cei“ care isi gasesc placerea in propria lor intelepciune (v. 21, comp. cu Proverbe 3.7). Toti oamenii, de la betivul mizerabil pana la cel mai mare filosof, se regasesc in acelasi loc: intr-o comuna si desarta cautare a fericirii (Eclesiastul 8.13). Insa Cuvantul lui Dumnezeu afirma, iar sfarsitul tuturor gandurilor si poftelor omului, fie ele vulgare, fie distinse, o confirma, ca toate aceste pasiuni si scopuri duc la „vai...“, „vai...“, „vai...“! In capitolele urmatoare vom vedea in ce fel Se foloseste Dumnezeu de o natiune (Asiria) ca de o nuia pentru a-Si pedepsi propriul popor.

Isaia 6:1-13

Intr-o viziune glorioasa, tanarul Isaia se gaseste dintr-o data in prezenta Dumnezeului preasfant. Solemnitatea acestei prezente are ca urmare convingerea cu privire la pacat, ceea ce il determina pe profet sa pronunte un nou „vai...“; de data aceasta insa, vai-ul este indreptat impotriva lui insusi: „vai de mine...“ (v. 5; comp. cu Luca 5.8). Harul lui Dumnezeu poate satisface exigentele propriei Sale sfintenii, pentru ca, alaturi de tron, se afla altarul. Curatirea pacatosului este deci posibila, prin jertfa Domnului Hristos, despre care ne vorbeste altarul. Este de remarcat cu ce zel se prezinta Isaia, indata, pentru a-l sluji Celui care i-a inlaturat pacatul. Suntem noi dispusi sa raspundem in acelasi fel chemarii Domnului: „Iata-ma, trimite-ma“? Misiunea pe care o primeste pentru inceput tanarul profet

este una ciudata: de a spune „acestui popor“ ca Dumnezeu le va da un mesaj de neinteles. Impietrirea la care se face deseori referire (Matei 13.14...) le va fi insa trimisa dupa ce poporul va respinge cu dispret „Cuvantul Sfantului lui Israel“ (5.24); iar Dumnezeu va permite aceasta, pentru ca si „natiunile“ sa poata avea parte de mantuire (Romani 11.25). Anul mortii imparatului Ozia a fost unul hotarator pentru tanarul Isaia. Exista si in viata voastra o astfel de data decisiva? Va intrebam despre momentul intalnirii cu Domnul Isus Hristos...

Isaia 7:1-25

Dupa ce a raspuns chemarii lui Dumnezeu, se pare ca Isaia a trebuit sa mai astepte timp lung pana sa-si inceapa slujba in public (cel putin saispzezece ani, cat a durat domnia lui Iotam). Daca si noi avem de trecut printr-o astfel de scoala a rabdarii, sa nu ne descurajam. Sa-L lasam pe Domnul sa aleaga El momentul potrivit si modul in care doreste sa ne foloseasca. Singura noastra responsabilitate este sa fim disponibili si ascultatori (comp. cu Matei 8.9). Cel dintai imparat la care este trimis Isaia este cel al lui Iuda, rautaciosul Ahaz, intr-un ceas de cumpana pentru micul regat. Acesta era amenintat nu numai de Retin, imparatul Siriei, ci, mai trist, si de Pechah, imparatul lui Israel. Folosindu-se de acestia, Satan cauta sa rastoarne tronul lui David si astfel sa se impotrivesca domniei lui Mesia cel promis. Insa profetul este purtatorul unor vesti bune: cei doi asediatori nu-si vor putea implini planurile lor rele. Apoi Ahaz este invitat sa auda o revelatie pe cat de mareata, pe atat de glorioasa: este cea a nasterii lui Emanuel. Acesta va aduce mantuire casei lui David, lui Israel si intregii lumi. Ce frumoasa semnificatie are numele Emanuel: „Dumnezeu cu noi“ (Matei 1.23)! Il intalnim aici ca pe cea dintai raza de lumina proiectata de faclia profetica in mijlocul adancului intuneric moral (2 Petru 1.19).

Isaia 8:1-22

Doua mari personaje – si totodata doua subiecte importante – domina intreaga profetie a lui Isaia: Unul, nespus de pretios si de mangaietor, este Mesia Insusi. Celalalt, aflat la polul opus, este inspaimantatorul Asirian, puternicul vrajmas al lui Israel in zilele din urma. Pentru ca poporul L-a refuzat pe Cel dintai, va avea de-a face cu cel de-al doilea; pentru ca au respins apele harului Celui care le-a fost trimis (Siloam sau Siloe semnificand „Trimis“: Ioan 9.7), le ramane ca, in judecata, sa fie potopiti de „apele puternice si multe“ ale temutului imparat al Asiriei (v. 6,7). Cu toate acestea, pentru ca este vorba de tara lui Emanuel, Dumnezeu ii va zdrobi in final pe cei care se unesc pentru a o invada. Versetul 9 ne descrie care va fi in curand soarta acestor natiuni aliate, tema astazi la ordinea zilei (Isaia 54.15). Pentru a pastra firul calauzitor al acestor cuvinte profetice, sa nu uitam ca ele privesc atat poporul razvratit si apostat, luat in intregime (v. 11,14,15,19...), cat si ramasita credincioasa, careia Duhul i Se adreseaza deopotriva aici. Citarea v. 18 in Evrei 2.13 ne ajuta sa-L vedem, in profet si in fiii acestuia (7.3; 8.18), pe Hristos, prezentandu-Se inaintea lui Dumnezeu impreuna cu „ucenicii“ Sai (v. 16): Lui nu-I este rusine sa-i recunoasca si sa-i numeasca „fratii“ Sai (vezi Ioan 17.6; 20.17).

Isaia 9:1-21

In timp ce cap. 8 se incheie cu „intunericul greu“ in care Israel umbla ca un orb, bajbaind, cap. 9 se deschide cu „o mare lumina“ (v. 2) stralucind inaintea pasilor sai. Citarea acestui pasaj in Matei 4.15,16 ne poarta inspre perioada Evangheliei, pentru a-L putea vedea stralucind acolo pe Cel care este Lumina lumii (Ioan 9.5). Galileea cea dispretuita (dar atat de privilegiata) este tocmai locul in care Domnul Isus Isi implineste cea mai mare parte a slujbei Sale: Il putem vedea pe malul lacului cu ucenicii si cu multimile; Capernaumul, datorita prezentei Fiului lui Dumnezeu in mijlocul sau, va fi inaltat in mod deosebit: „pana la cer“ (Matei 11.23). Insa adevarata lumina nu este rezervata unei regiuni sau unui popor, ci ea „lumineaza pe orice om“; cu toate acestea, „oamenii au iubit mai mult intunericul decat lumina, pentru ca faptele lor erau rele“ (Ioan 1.9; 3.19). Versetele noastre trec si peste timpul respingerii Domnului si peste intreaga perioada actuala a Bisericii, care nu reprezinta niciodata tema profetiilor, pentru a ne duce dintr-o data in bucuria lui Israel (v. 3) cand, dupa secole de intuneric, va rasari gloriosul Soare al dreptatii (comp. cu 60.1,19,20). Frumosul v. 6 dezvaluie cateva dintre numele si titlurile atribuite Fiului, care constituie tot atatea binecuvantate subiecte de meditatie pentru sufletele noastre.

Isaia 10:1-23

Ultimele trei paragrafe din cap. 9 (v. 8-21) si primul din cap. 10 (v. 1-4) sintetizeaza toate motivele pentru care mania lui Dumnezeu „nu se abate“ de la Israel si „mana Sa este tot intinsa“ (9.12,17,21; 10.4). Insa aceasta mana tine o nuia infricosatoare, pentru a pedepsi poporul vinovat: este Asiria, amintita deja. A existat un asirian istoric (Sanherib si armatele sale: vezi cap. 36.1), dar el nu a fost decat o palida imagine a groaznicului asirian profetic care va invada tara lui Israel putin inainte de domnia lui Hristos. Dumnezeu, in indignarea Sa, va ordona acest atac impotriva poporului Sau, atac de care agresorul va profita pentru a-si atribui succesul si chiar pentru a se ridica impotriva lui Dumnezeu (v. 13,15; comp. cu 2 Imparati 19.23...). Ce nebunie! Unealta nu este nimic fara mana care o manuieste! Din acest motiv, Dumnezeu, de indata ce Isi va incheia lucrul in care S-a folosit de aceasta nuia, o va pune pe foc, cum se arde un simplu toiag (v. 16; 30.31-33). Fie ca exemplul acestui act atat de drastic sa ne aduca si noua aminte de ceea ce suntem, chiar in calitate de crestini, si anume: instrumente fara putere si fara intelepciune proprie (comp. cu v. 13), pe care Domnul le poate pune deoparte sau inlocui, dupa cum gaseste El cu cale. Gandul final al lui Dumnezeu nu este judecata, ci harul: „...o ramasita ... se va intoarce“ (v. 21,22, citate in Romani 9.27).

Isaia 11:1-12:6

Versetele 18, 19, 33 si 34 din cap. 10 il compara pe Israel cu o padure semeata in care securea si ferastraul (Asiria, instrument in mana Domnului, v. 15) vor face mari defrisari. Arborele regal al lui Iuda va fi si el doborat, pentru ca in curand nu va mai fi niciun descendent din David pe tron. Dar, dupa cum in natura se intampla ca dintr-un bustean proaspat taiat sa prinda viata lastari tineri, plini de seva, tot astfel, din „tulpina lui Isai“ (11.1), aparent moarta, a aparut un Vlastar cu totul nou: „o Odrasla“, care a crescut inaintea lui Dumnezeu si a adus rod bogat in Duhul (11.2). Vlastarul, Radacina si Urmasul lui David (v. 1,10; Apocalipsa 22.16) sunt nume pe care Domnul Isus le poarta in raport cu binecuvantarea lui Israel si a lumii. Atunci vor domni pe pamant dreptatea si pacea, chiar

si intre animale. Ce contrast intre acest tablou incantator al imparatiei milenare si starea de azi a creatiei care inca „suspina“ si este in „dureri de nastere“, asteptand odihna si gloria viitoare! (Romani 8.19-22). Toti surghiunitii (exilatii) lui Israel vor avea parte de aceasta imparatie: ei se vor intoarce de unde sunt raspanditi (in diaspora), precum altadata poporul din robia sa in Egipt. Iar cap. 12 le va pune pe buze lauda finala, lauda care aduce aminte de cea dintai cantare a lui Israel (comp. v. 2 cu Exod 15.2).

Isaia 13:1-22

De aici si pana la cap. 27, Dumnezeu ne va pune inainte judecatile asupra natiunilor, numite oracole sau profetii: „Profetia despre...“ (v. 1: lit. „Povara despre...“). Acest cuvânt („povara“) are o mare putere de sugestie, deoarece omul lui Dumnezeu, cand este constrans sa anunte judecata viitoare, astazi ca si atunci, nu o poate face altfel decat cu o inima profund impovarata. Din punct de vedere istoric, popoarele amintite aici erau contemporane cu Isaia si, in aceasta privinta, profetiile pe care le vom citi s-au implinit deja ad-litteram. Relatarile pelerinilor confirma ca locul in care a fost amplasat Babilonul este si astazi de-a dreptul dezolant si inspaimantator, in el adapostindu-se numai fiarele pustiului (v. 17-22). Totusi, dupa cum „nicio profetie a Scripturii nu se interpreteaza singura“ (2 Petru 1.20), nici aceasta nu poate fi explicata izolat, chiar daca aruncam un ochi in oglinda istoriei. Intotdeauna trebuie sa cautam in ea, insotita de priceperea pe care ne-o da Duhul Sfânt, o raportare la centrul si scopul profetiilor, Hristos si imparatia Sa viitoare. Va fi un Babilon profetic: falsa Biserica apostata (vezi Apocalipsa 17.5; 18.1-24). Acest Babilon va cadea inainte de intemeierea imparatiei, spre incantarea sfintilor, a celor care „se bucura de maretia lui Dumnezeu“ (v. 3; Apocalipsa 18.20; comp. cu Psalmul 35.15,26).

Isaia 14:1-27

Din compasiune pentru ramasita poporului Sau, Dumnezeu va rasturna chiar si cele mai mari imperii (43.3-5). Nimic nu este prea greu pentru El cand este vorba sa-i elibereze pe cei pe care-i iubeste. Sa nu ne temem! El are in maini toate mijloacele pentru a-i ocroti pe copiii Sai, si aceasta nu in virtutea credinciosiei noastre, ci a Sa. Dupa Babilon ne este adus in atentie imparatul Babilonului. Devenim martorii unei scene deosebit de cumplite, pentru ca Isaia ne conduce pana la locuinta mortilor, pentru a ne zugravi acolo tremurul cauzat de aparitia acestui personaj impunator. „Iata! Si tu ai ajuns...“ (v. 10) – se mira cei care il cunoscusera in culmea puterii lui! In acest imparat al Babilonului il recunoastem pe conducatorul celui de-al patrulea imperiu (cel roman), numit si „Fiara“. Totusi, gandul Duhului trece mai departe de acest agent al lui Satan, pentru a ni-l evoca (incepand cu v. 12) pe insusi Satan. „Cum ai cazut din ceruri...?“ Felul cum a patruns mandria in Lucifer (numit si Luceafarul, Steaua stralucitoare, Fiul zorilor, Heruvimul de lumina) ramane o taina prea adanca. Si, desi a devenit print al intunericului, el inca stie sa se deghizeze in inger de lumina, pentru a insela (2 Corinteni 11.14); el face si astazi pamantul sa tremure sub puterea intunericului si nu-si elibereaza nicidecum prizonierii (v. 17; 49.24,25). Dar, potrivit promisiunii divine, Dumnezeu il va zdrobi in curand sub picioarele noastre (Romani 16.20; Ezechiel 28.16-19).

Isaia 14:28-16:14

Dupa judecata impotriva Babilonului si a Asiriei urmeaza cea a natiunilor vecine lui Israel. Asemenea unor inculpati care se perinda in boxa acuzatilor, acesti vrajmasi dintotdeauna ai poporului evreu vor auzi, unul dupa altul, solemna profetie. Filistia, subjugata de Ozia, tatal lui Ahaz (2 Cronici 26.6), nu avusese deloc ragaz sa se bucure de moartea lui Ahaz (v. 28,29), pentru ca Ezechia, fiul acestuia, avea sa-i loveasca si el pe filistenii (2 Imparati 18.8). Moabul este numit „prea arogant“ (16.6). Caracteristica acestui popor era mandria, cu privire la care Domnul declara: „urasc mandria si ingamfarea“; si tot Domnul marturiseste ca „mandria merge inaintea pieirii, iar un duh ingamfat, inaintea caderii“ (Proverbe 8.13; 16.18). Asistam la ruina Moabului; dezolarea sa este de nedescris. Urletele sale de groaza si de deznadejde umplu cap. 15 si 16. Versetele 3 si 4 din cap. 16 ne ajuta sa intelegem ca cei credinciosi, fugind de persecutia lui Antihrist (asupra lui Iuda), vor gasi adăpost pe teritoriul Moabului, iar v. 5 ne spune ca, dupa implinirea acestor judecati, va fi Unul care va domni in bunatate, in adevar, in dreptate si in nepartinire. Psalmul 72.1-4 vesteste vremea fericita cand Hristos, adevaratul Solomon, va judeca poporul cu dreptate si cu nepartinire.

Isaia 17:1-18:7

In cap. 7.1 l-am vazut pe imparatul Siriei, Retin, atacand Iuda cu complicitatea lui Pezah, fiul lui Remalia. Cartea 2 Imparati (16.5-9) ne ajuta sa vedem deznodământul acestei istorii: Damascul a fost luat (de catre Tiglat-Pileser), iar Retin, omorat. „Profetia despre Damasc...“ ne permite sa privim in viitor, asa cum au facut si toate oracolele sau profetiile precedente; si vedem cum Siria moderna va face parte din acel „torent de popoare“ (v. 12; Apocalipsa 17.15) care, asemeni unei mari agitate, va incerca sa-l inece (aparent) pe Israel, ... inasa, „inainte de a se face dimineata, ele nu mai sunt“ (v. 14; Psalmul 37.36). Cu totul diferita este tema cap. 18. Aici gasim prezentata o tara maritima care-si intinde puterea protectoare (umbra aripilor) pentru a-i veni in ajutor poporului ales. Dumnezeu distinge intre natiunile lumii pe cele care-i sunt favorabile lui Israel de cele care nu-i sunt favorabile. Intelegem de aici cu ce gand se indreapta El spre sarmanul Sau popor pamantesc, atunci cand acesta este dispretuit si calcat in picioare de lume: in ochii Sai, Israel este „minunat“ si-n prezent si-n viitor. Nu este el poporul Celui care se numeste „Minunat“...? (cap. 9.6) – un popor care asteapta, „tot asteapta...“ (18.2,7). Cat despre noi, prieteni credinciosi, Il asteptam oare cum se cuvine pe Cel care este nu numai Imparatul nostru, ci si Mirele ceresc al Bisericii?

Isaia 19:1-25

Este randul Egiptului sa auda o profetie amenintatoare: Razboiul civil, tirania unui despot crud (precum cea a Faraonului de odinioara), secarea Nilului (artera vitala), bogatia si orgoliul tarii (Ezechiel 29.3) – iata pe scurt ce il asteapta pe acest dusman ereditar al lui Israel. Printii din Toan si din Nof sunt o imagine fidela a oamenilor acestei lumi: ei se cred intelepti, dar, de fapt, nu sunt decat nebuni (v. 11; comp. cu Romani 1.22), pentru ca refuza sa-L asculte pe Dumnezeu care li S-a descoperit si, in acelasi timp, dau crezare oricaror forme posibile de superstitie (comp. cu v. 3). Este de remarcat, de altminteri, un fapt paradoxal, ca cei mai indaratnici necredinciosi sunt adesea cel mai usor de amagit. Aceasta se explica simplu: fara sa-si dea seama, ei sunt orbiti si inselati de Satan, stapanul cel dur si imparatul cel crud (v. 4; 2 Timotei 3.13) care domneste asupra lor prin inselaciune. Dar harul lui Dumnezeu are de spus un cuvânt chiar si pentru Egipt: alaturi de Israel,

care este mostenirea speciala a Domnului, isi vor gasi loc in binecuvantarea milenara si Egiptul si Asiria, imagini ale lumii, odata vrajmasi ai poporului lui Dumnezeu, insa in viitor supusi in intregime Fiului Omului (Geneza 22.18).

Isaia 20:1-21:10

Capitolul 20 completeaza „Profetia despre Egipt...“. Umbland dezbracat si in picioarele goale, profetul anunta drumul infiorator pe care-l vor avea de parcurs captivii egipteni si etiopieni deportati de catre imparatul Asiriei, specializat in stramutari de popoare. Israel („locuitorii tarmului acestuia“ – v. 6) va vedea atunci consternat si plin de teama ca s-a increzut degeaba in poporul lui faraon, pentru a fi eliberat de grozavul asirian (Psalmul 60.11 sf.). Capitolul 21 se deschide cu „Profetia despre pustiul marii...“. Este vorba de noul Babilon. In timpul pe care el il numeste „noaptea placerii mele“, mezii si persii (Elam) pun capat cu brutalitate acestui imperiu si bogatiilor sale (v. 4; vezi Daniel 5.28-31). Dar si aceasta profetie are o aplicatie viitoare, ca si cea din cap. 13 (Luca 21.35). In v. 6, profetul este invitat sa puna o straja. Ordinele strajerilor erau sa asculte cu atentie si sa strige! Intr-o armata, santinela ocupa un post de incredere. Responsabilitatea sa este foarte mare, pentru ca cele doua datorii care-i revin sunt foarte importante: sa vegheze si sa avertizeze (vezi Ezechiel 3.17-18, in contrast cu Isaia 56.10). Nu sunt oare acestea indatoririle oricarui credincios? Le indeplinim noi cu credinciosie cu privire la oamenii din lume si fata de fratii nostri?

Isaia 21:11-22:11

Pe lista vrajmasilor lui Israel trebuie sa ne asteptam sa gasim si Edomul (aici Duma sau Idumeea). Profetia in legatura cu el este, pe cat de scurta, pe atat de grava. Santinela credincioasa, pusa din ordinul Domnului (21.6), este provocata de batjocoritorii din Seir: „Cat mai este din noapte?“ (v. 11; comp. cu 2 Petru 3.3,4); iar raspunsul este deopotrieva serios si urgent: „Vine dimineata...“ (pentru cei care o asteapta: vezi Romani 13.12), „de asemenea si noaptea“, noaptea eterna, pentru cei care sunt pierduti! Crestini, sa fim santinele vigilente, constiente de slujba noastra pentru pacatosi, de a-i indemna: „Intoarceti-va, reveniti!“ Sa mergem „in intampinarea celui insetat“, pentru a-i da apa (v. 14). Dupa „Profetia impotriva Arabiei...“, tara a carei glorie de asemenea trebuie sa ia sfarsit, gasim, odata cu inceputul cap. 22, „Profetia despre Valea viziunii“. Recunoastem in aceasta profetie insusi Ierusalimul, in starea sa de necredinta. Ce descriere tragica si patrunzatoare! Toata cetatea fierbea, oamenii erau stransi pe acoperisuri de beton pentru a asista la dezastrul sau. Nu luasera ei toate masurile de precautie posibile (v. 8-11)? Da, dar cu exceptia singurei masuri necesare: aceea de a privi spre „Cel care a facut acestea“, spre Domnul Dumnezeuul lor.

Isaia 22:12-25

Una dintre reactiile oamenilor din lume, atunci cand sunt amenintati de o calamitate, este sa-si ia toate masurile de prevedere posibile din punct de vedere omenesc (asa ne ajuta sa intelegem v. 8-11); o alta reactie, mai rea, este aceea de a lasa lucrurile sa curga intr-o totala nepasare. Aici Domnul, printr-o incercare, il invita pe Israel sa planga si sa se smereasca; am putea spune ca, intr-un fel, „i-a cantat de jale“ (Matei 11.17). Dar poporul nu numai ca nu s-a cait, ci a si dat frau liber

veseliei si bucuriei! Aceasta filosofie, numita materialista, are multi adepti in secolul nostru agitat. «Pentru ca existenta este asa de scurta» – spun acesti nebuni – «si pentru ca suntem la discretia calamitatilor, sa ne bucuram pe cat posibil de clipa de fata!». Ideea lor este rezumata atat de scurt de sfarsitul v. 13: „Sa mancam si sa bem, pentru ca maine vom muri“. Apostolul le citeaza corintenilor aceste cuvinte (din Isaia 22.13) ca pentru a le spune: Daca n-ar exista invierea, atunci, in adevar, n-am avea altceva de facut decat sa traim ca animalele, in unica bucurie a clipei care trece (1 Corinteni 15.32; Luca 17.27). Versetele 15-25 il pun deoparte pe administratorul necredincios, imagine a Antihristului, pentru a ni-l introduce pe fiul lui Hilchia: pe Eliachim (cel pus de Dumnezeu), o frumoasa imagine a Domnului Isus (v. 22-24; comp. cu Apocalipsa 3.7).

Isaia 25:1-12

Tir, in floritoare metropola comerciala a lumii antice, a facut obiectul cap. 23, capitol in care am gasit prezentata cea din urma „Profetie despre...” (sau oracol). Fiecare dintre aceste judecati a condamnat omul sub cate un alt aspect moral (de mare folos pentru intelegerea lor ne este studiul facut de J.N.D.: „Les Prophetes“, in care gasim un tablou care le rezuma pe toate). In cap. 24, judecatile apocaliptice menite sa puna capat puterii raului sunt desfasurate pe pamant: si il zdruncina din temelii. In cap. 25 insa auzim inaltandu-se o cantare emotionanta chiar din mijlocul acestor ruine (v. 2). Ramasita lui Israel, scapata ca prin miracol de la nimicire, sarbatoreste ceea ce a fost Domnul pentru ea in timpul necazului: acum i-a sosit „timpul cantarii“ (Cartea Cantarilor 2.12; comp. cu 24.13). Versetul 4 a fost mangaierea – si totodata experienta – in incercarile lor pentru credinciosi fara numar, iar v. 8 ne permite sa intvedem manifestarea unei puteri si mai mari: „El va inghiti moartea prin victorie (sau pentru totdeauna)“. Remarcam ca aceasta propozitie este la timpul viitor in cartea Isaia, in timp ce in 1 Corinteni 15.54 o vom gasi citata la timpul trecut, ca un fapt implinit in favoarea celor credinciosi: „Moartea a fost inghitita...“ Intre aceste doua versete a intervenit crucea si invierea triumfatoare a Invingatorului de la Golgota. Iar dupa „invierea“ celor rai, moartea va fi nimicita (1 Corinteni 15.26).

Isaia 26:1-27:13

Prima parte a cartii Isaia (cap. 1-12), avand ca subiect judecata lui Israel, se incheia cu o magnifica viziune asupra imparatiei de o mie de ani. Observam ca si aceasta a doua parte (cap. 13-27), care abordeaza tema pedepsirii natiunilor, se incheie in acelasi fel: este inaltata o cantare, din ale carei versuri, cu totul speciale, cateva merita a fi subliniate si in Bibliile noastre: v. 3 si 4 din cap. 26, care au sustinut atatea generatii de copii ai lui Dumnezeu (comp. cu Psalmul 16.1); v. 8 si 9, care dau glas suspinelor adanci ale credinciosului; de asemeni v. 13, care ne aminteste de legaturile robiei din trecut. Li cunoastem prea bine pe acesti alti „stapani“: este vorba de Satan, de lume si de poftetele noastre, cei care ne-au dominat pana cand am fost dezrobiti de Domnul, Caruia li apartinem de acum inainte (2 Cronici 12.8). In cap. 27, leviatanul, imagine a diavolului („sarpele cel vechi“), isi pierde puterea (este redus la neputinta – Psalmul 74.14; Apocalipsa 20.1-3). Dupa aceasta, Israel este prezentat ca o vita noua (comp. cu cap. 5), care de asta data nu mai produce struguri salbatici, ci vinul curat al bucuriei fara amestec, umpland fata pamantului de roade pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru ca nu mai sunt vierii cei rai care sa o aiba in intretinere, Domnul Insusi are grija de ea, noapte

si zi.

Isaia 28:1-29

Odata cu cap. 28 se deschide cea de-a treia parte a acestei carti. Pentru inceput se face o revenire asupra unei teme deja abordate, pentru a fi prezentata in detaliu invadarea temutului Asirian profetic in Efraim (cele zece semintii) si apoi in Iuda. Imbatat de orgoliu, nenorocitul popor evreu va fi dus in ratacire, pentru ca va avea cutezanta sa creada ca se poate pune la adapost sigur facand „legamant cu moartea“ (v. 15), aici simbolizata de conducatorul imperiului roman, iar din acest „legamant“ i se va trage pieirea. Asemeni unui ciclon, Asirianul va devasta Ierusalimul. Domnul Se va folosi de aceasta „furtuna de ape puternice care navalesc“ (v. 2) pentru a-Si implini „lucrarea Sa ciudata ... fapta Sa neobisnuita“ (v. 21): judecata – in timp ce lucrarea Sa obisnuita este sa mantuiasca si sa binecuvanteze (Ioan 3.17). Dar prabusirea tuturor valorilor si a oricarui sprijin omenesc li da lui Dumnezeu ocazia de a arata temelia sigura pe care a pus-o El in Sion. Cu cata dragoste o priveste, accentuand cu satisfactie fiecare expresie: „o piatra, o piatra incercata, o pretioasa piatra de unghi, o temelie sigura“ (v. 16)! Da, aceasta piatra, simbol al Domnului Hristos, „lepadata de oameni“, este „pretioasa inaintea lui Dumnezeu“ si, de asemenea, are pret pentru noi, cei care credem (1 Petru 2.4,6,7). Pentru fiecare, Domnul Isus devine literalmente piatra de incercare. Este El pretuit de inima noastra, sau nu?

Isaia 29:1-24

Dupa invazia din cap. 28, Ierusalimul tot nu cunoaste eliberarea (vezi 40.2). El va suferi un nou asalt, din partea unei formidabile coalitii de popoare, inasa, de data aceasta, toti dusmanii se vor topi ca un vis, pentru ca Cel atacat va fi „Ariel“ (Leul lui Dumnezeu), cetatea adevaratului David. Concomitent cu eliberarea, Dumnezeu va infaptui inca o lucrare pentru poporul Sau, vrednica de El: aceasta va fi inconstiinta (v. 18-24). Urechile surde si ochii orbi, potrivit profetiei din cap. 6, v. 10, vor fi deschise. Inteligenta ii va fi redata poporului, iar cuvintele cartii, mai inainte pecetluite (v. 11), vor fi intelese si primite. Sa ne amintim cu aceasta ocazie ca Biblia este o carte inaccesibila inteligentei naturale si ca, pentru a o intelege, este nevoie de Duhul Sfânt. Versetul 13 va fi citat de Domnul carturarilor si fariseilor, pentru ca el exprima starea lor (Matei 15.7,8). A-L onora pe Domnul cu buzele, avand inima cu totul departata de El, este, cu siguranta, o stare in care ne putem gasi si noi daca nu ne-am judecat pe noi insine. Aceasta forma de ipocrizie ii poate insela pe altii, pentru ca ne poate face sa parem mai evlaviosi decat suntem, dar nu-L va putea insela pe Cel care ne citeste inimile! (Ezechiel 33.31,32).

Isaia 30:15-31:9

Capitolele 30 si 31 invoca o dubla nenorocire asupra poporului razvratit care si-a cautat ajutorul in Egipt. Niciodata nu vom ajunge sa repetam suficient de des, impreuna cu Cuvantul lui Dumnezeu, ca punerea increderii in oameni este intai nebunie (deoarece nu exista un loc mai rau decat acesta), in al doilea rand, este necredinta, cat timp Dumnezeu a stabilit inca de la inceputul acestei carti sa nu avem nimic de-a face cu omul (2.22), in al treilea rand, este o jignire adusa lui Dumnezeu, o

disprețuire a puterii și dragostei Sale, ca și cum El n-ar fi capabil să ne protejeze sau ca și cum n-ar ține de plăcerea Lui să facă aceasta. Calea eliberării și a puterii o găsim trasată în frumosul v. 15 din cap. 30: Întoarcerea la Domnul, în loc de mersul la lume (Egipt), și rămânerea în odihnă, în loc de zbuciumare! „Linistea și ... încrederea“ sunt condiții necesare pentru a distinge îndrumarea Domnului: „Când veți merge la dreapta sau când veți merge la stânga“, „urechile tale (personal) vor auzi un cuvânt în urma ta, spunând: «Aceasta este calea, umblați pe ea!»“ (v. 21). De câte ori nu ne-am ratacit, pentru că inima noastră a neglijat să acorde atenția cuvenită acestui glas statornic și apropiat...! (Proverbe 5.12-14).

Isaia 32:1-33:24

În aceste capitole nu trebuie să căutăm o istorie încheiată a evenimentelor viitoare; dimpotrivă, cele prezentate sunt tot atâtea imagini distincte, proiectate una câte una pe ecranul profetic. Izolate sau grupate, aceleași fapte pot apărea în mai multe rânduri din perspective și lumini diferite. Din acest motiv, pentru a treia oară în această carte, avem ocazia să admirăm zorii radiosi ai împăratiei milenare, de data aceasta în cap. 32 și 33. După îngrozitoarea nimicire a asirianului și a falsului împărat, Antihrist (30.31-33), se face loc adevăratului Împărat, Hristos, și El va domni în dreptate (de data aceasta, cu siguranță, accentul se pune pe dreptate sau pe justiție): 32.16,17; 33.5,15. Aceia care vor scăpa teferi (ramasita poporului) îl vor contempla – cu ochi „care vad“ (32.3) – „pe Împărat, în frumusețea Lui“ (33.17). Cu încântare, vor descoperi în El „un Om“ care va fi pentru ei protecție, odihnă, viața a sufletului lor (32.2). Iubiți copii ai lui Dumnezeu, cât de scumpe sunt și pentru inimile noastre aceste promisiuni făcute lui Israel, pentru că și noi trăim în aceeași lume nedreaptă și-l așteptăm pe același Domn, care este „mai frumos decât fiii oamenilor“ (Psalmul 45.2)! Subliniem și v. 8 din cap. 32, pentru a ne îndrepta gândul spre nobletea morală care trebuie să caracterizeze comportarea celor pe care Dumnezeu îi pune alături de cei nobili (1 Samuel 2.8).

Isaia 34:9-35:10

Capitolul 34 ne aduce în atenție pedeapsa care se va abate asupra Edomului. Acest popor blestemat, descinzând din Esau, va fi nimic în întregime, iar țara sa, muntele Seir, va deveni o pustietate „în veci de veci“ (34.10). Unii predicatori moderni îndrăznesc să afirme că Dumnezeu, în dragostea Lui, nu poate condamna pe nimeni, însă un astfel de pasaj le aduce o dezmințire solemnă. Capitolul 35 oferă o altă priveliste: aici vedem ce va fi moștenirea lui Israel (fratele lui Esau). Până și pustia va deveni acolo o grădina minunată, în care va străluci neumbrită „gloria Domnului, măreția Dumnezeului nostru“ (v. 2). Să observăm, de asemenea, „veselia și bucuria“ care se degajă din micul cap. 35. O asemenea perspectivă nu este oare în măsură să reanimeze inimile descurajate? (v. 3). Tot aici găsim și cel mai puternic motiv al speranței creștine: venirea Domnului pentru a-și răpi Biserica. În ce ne privește, să nu o uităm niciodată și să vorbim despre ea și altor credincioși. Nu există niciun mijloc mai eficace pentru întărirea mainilor slabite și a genunchilor care se clătina, altfel spus, pentru a ne încuraja în slujire, în rugăciune și într-o umblare nesovăielnică (v. 3; Evrei 12.12). „Mângâiați-vă deci unii pe alții cu aceste cuvinte“, recomandă apostolul Pavel (1 Tesaloniceni 4.18).

Isaia 36:1-37:4

Asezate intre doua diviziuni profetice ale cartii Isaia, cap. 36-39 constituie un adevarat intermezzo istoric. Este vorba de o istorie pe care o cunoastem deja din 2 Imparati 18.30–20.21 si din 2 Cronici 32. Dumnezeu ne-o da aici pentru a treia oara, ca pe o vie ilustratie pe de o parte a increderii in El, iar pe de alta parte, a raspunsului pe care-l primeste aceasta incredere. Neasteptata in aceasta parte a cartii, frumoasa istorie a lui Ezechia are rolul de a intari „mainile slabite“ si de a incuraja „genunchii care se clatina“ (35.3), ea fiind, in al treilea rand, si o ilustratie a situatiei in care se va gasi ramasita lui Israel in timpul invaziei asiriene. Victorios pana atunci, dusmanul se prezinta „langa apeductul iazului de sus, pe drumul mare al ogorului nalbitorului“ (36.2), in acelasi loc in care, la navalirea lui Retin, profetul si fiul sau, Sear-Iasub, fusesera trimisi in intampinarea lui Ahaz cu un mesaj de har (cap. 7.3-4). In fata provocarii acestui nou cotropitor, Ezechia isi poate aminti de promisiunea facuta tatalui sau in acelasi loc: „la seama si fii linistit, nu te teme de nimic si sa nu iti slabeasca inima...“ (cap. 7.4).

Isaia 37:5-20

Slujitorii lui Ezechia au ascultat de imparatul lor si au ramas tacuti in fata dusmanului; de asemenea, au fost credinciosi suveranului lor, raportandu-i cuvintele rostite de Rabsache (36.21-22); acum ii vedem implinind aproape de Isaia misiunea care le fusese incredintata, punand in practica proverbul pe care ei insisi il transcrisesera (vezi Proverbe 25.1 si 13). Pentru a afla secretul frumoasei lor supuneri va trebui sa remarcam ca ei erau sub conducerea lui Eliachim, fiul lui Hilchia, administratorul credincios randuit de Dumnezeu, care Il simbolizeaza pe Domnul Isus (22.20). Dupa prima provocare a Asirianului, Ezechia a fost incurajat de raspunsul profetului. Acum insa este din nou incercat: el primeste de la imparatul Asiriei o scrisoare plina de amenintari la adresa lui si totodata dispretuitoare fata de Domnul. Constient si de neputinta sa si de faptul ca era ofensat Numele Dumnezeului lui Israel, Ezechia intra din nou in Templu, unde depune scrisoarea aroganta. De asta data nu se multumeste numai cu o rugaciune inaltata de Isaia (v. 4), ci el insusi se adreseaza Domnului. Remarcati argumentele lui: nu face nicio mentiune despre el, nici despre popor, pentru ca singura care conteaza este gloria Celui care „sade intre heruvimi“. „Dumnezeii natiunilor“ subjugate de Asiria nu trebuie confundati cu Cel care „singur este Dumnezeuul tuturor imparatiilor pamantului“ (v. 12,16 – comp. de asemenea v. 17 cu Psalmul 74.10,18).

Isaia 37:21-38

Ezechia a probat v. 15 din cap. 30: „In liniste si incredere va fi puterea voastra“, si nu a fost inselat. Credinta sa l-a onorat pe Domnul si, ca raspuns, Domnul a onorat credinta lui. Astazi, Dumnezeu este „Acelasi“ (ebr. „El“, nume al lui Dumnezeu; cap. 37.16) si nu poate sa nu raspunda la cea mai slaba credinta, pentru ca in cauza este gloria Sa. Odata ce Ezechia isi preda problema, Domnul o ia asupra Lui si raspunde intr-un mod in care imparatul Asiriei s-ar fi asteptat poate cel mai putin, deoarece Il credea pe Domnul incapabil sa elibereze Ierusalimul (cap. 36.20): un singur inger al acestui Dumnezeu dispretuit este suficient sa loveasca o suta optzeci si cinci de mii de luptatori din armata asirianului! Obligat sa renunte la campanie, Sanherib se intoarce la Ninive coplezit de rusine

si de ciuda; apoi cade, la randul sau, sub loviturile propriilor fii. Cata deosebire intre falnicul si arogantul cuceritor, care si-a gasit sfarsitul in chiar templul idolului sau, si smeritul imparat al lui Iuda, imbracat in sac, care a ramas in Casa Dumnezeului sau pentru a primi eliberarea (vezi Psalmul 118.5)! Ce vrednic de admiratie este harul lui Dumnezeu care, in plus fata de aceasta eliberare, a mai adaugat si un semn: cunoscand nevoile alor Sai, le promite ca le va asigura existenta (v. 30; Matei 6.31-33).

Isaia 38:1-16

Credinta lui Ezechia primeste inca un raspuns din partea Domnului, de data aceasta si mai minunat fata de cel din capitolul precedent. In poarta vietii imparatului se prezinta un vizitator nepoftit: Moartea. Disperarea care-l cuprinde pe imparat in fata ei pare sa tradeze ca Ezechia nu cunostea promisiunea pe care Dumnezeu o facuse prin gura lui Isaia: „El va inghiti moartea prin victorie (sau: pentru totdeauna) si Domnul Dumnezeu va sterge lacrimile de pe toate fetele“ (25.8). Ezechia, traind in timpul promisiunilor pentru pamant (Psalmul 116.9), nu putea privi dincolo de o prelungire a zilelor lui; nu avea inainte certitudinea invierii pe care o au astazi credinciosii; nu stia ca „a muri este un castig“, pentru ca a pleca si a fi „impreuna cu Hristos este cu mult mai bine“ (Filipeni 1.21,23). Cu toate acestea, Dumnezeu aude rugaciunea lui, vede lacrimile sale si ... Se lasa induiosat (Psalmul 34.6). Si de data aceasta insoteste raspunsul Sau cu un semn al harului: umbra da inapoi pe cadranul solar, simbol al judecatii amanate. Versetul 3 ne duce cu gandul la Evrei 5.7 si la lacrimile din Ghetsimani. Cine altul decat Isus a mai putut implini in totul aceste cuvinte? Aceasta frumoasa istorie ne-a fost deja relatata in 2 Imparati 20.1-11, dar numai aici gasim miscatoarea scriere a lui Ezechia... (v. 9) care insoteste vindecarea sa.

Isaia 38:17-39:8

„Scrierea lui Ezechia“ se incheie cu o lucrare de har: s-a rugat la inceput pentru a fi scapat de moarte si se roaga acum pentru a-l multumi Celui care l-a salvat. Pentru cei care nu s-au intors la Dumnezeu aici, pe pamant, ramane un singur cuvint: „amaraciune peste amaraciune“ (v. 17; comp. cu Eclesiastul 2.23). Chiar daca totul le reuseste, acestia nu se pot elibera de o neliniste ascunsa. „Dar Tu“ – scrie rascumparatul adresandu-se Salvatorului sau – „in dragostea Ta, mi-ai scapat sufletul din groapa pieirii; pentru ca ai aruncat inapoia Ta toate pacatele mele“ (v. 17). „Domnul este gata sa ma salveze“ (v. 20). Daca aceasta este si istoria noastra, sa nu ne lipseasca nici noua punerea in practica a v. 19: „cel care traieste Te va lauda, ca mine astazi“. Dintr-o perspectiva foarte larga, aceasta este istoria lui Israel care va renaste ca popor al lui Dumnezeu in zilele din urma, dupa iertarea tuturor pacatelor lor. Capitolul 39 relateaza ispita subtila pe care i-o furiseaza lui Ezechia ambasadorii imparatului Babilonului. El cade ... asemenea noua, ori de cate ori transformam o lucrare pe care Dumnezeu ne-a incredintat-o spre gloria Lui in una care ne glorifica pe noi. „Ce lucru ai pe care sa nu-l fi primit?“ – intreaba 1 Corinteni 4.7 – „Iar daca ai si primit, de ce te lauzi ca si cum n-ai fi primit?“ (1 Corinteni 4.7). „Sunt bogat, m-am imbogatit...“ nu este altceva decat pretentia de nesuportat a Laodiceii (Apocalipsa 3.17).

Isaia 40:1-17

Capitolele 40-66 constituie un ansamblu atat de bine delimitat, incat uneori acesta a putut fi numit „a doua carte a lui Isaia“. Prima parte a avut ca subiect principal istoria trecuta si viitoare a lui Israel, precum si a natiunilor cu care acesta a avut (si va avea) de-a face. In partea pe care o abordam vom gasi redata in principal lucrarea lui Dumnezeu in inimile lor pentru a-i intoarce la El. Rugaciunea noastra in timp ce citim acestea este ca aceeasi lucrare sa aiba loc si in inima fiecaruia dintre noi. Si, pentru ca numai harul divin poate s-o infaptuiasca, Dumnezeu incepe prin a vorbi despre mangaiere si despre iertare. Printre „strigatele“ care rasuna la inceputul acestui capitol (v. 2,3,6,9) este un mesaj pe care il recunoastem usor: cel al lui Ioan Botezatorul (Ioan 1.23). Evangheliile ne vor invata in ce fel a pregatit el calea Domnului Isus. Urmatoarea strigare (citata in 1 Petru 1.24,25) compara caracterul firav si trecator al carnii, inclusiv ce poate produce ea mai frumos (floarea ei), cu „Cuvantul lui Dumnezeu“ care „ramane pentru totdeauna“ (v. 8; comp. cu Matei 24.35). Prin cea din urma „strigare“, Ierusalimul este invitat sa vesteasca tuturor: „Iata Dumnezeul vostru...“ (v. 9). Suntem si noi astfel de mesageri, ai vestilor bune? (comp. cu 2 Imparati 7.9).

Isaia 40:18-31

Capitolele 40-48 ale cartii Isaia dezbat o problema dintre cele mai spinoase: cea a idolatriei poporului. In mod firesc, acest subiect incepe printr-o lamurire: Cine este Dumnezeul creatiei? (v. 12...). Inainte de a vorbi despre falsii dumnezei, profetul stabileste existenta si maretia incomparabila a lui Dumnezeu (v. 18,25; comp. cu Psalmul 147.5). Acesta este si cel mai bun mod de a vesti Evanghelia: Sa incepem prin a-L prezenta pe Isus, dupa care putine cuvinte vor fi suficiente pentru a demonstra desertaciunea idolilor lumii. Cand un copilas apuca un obiect periculos, este cazul sa i-l smulgem din mana? Nu, ci mai curand sa-i aratam o jucarie mai atragatoare, care-l va face sa renunte fara dificultate. Dumnezeu nu numai ca are putere in Sine Insi, ci este si sursa adevaratei puteri, chiar si pentru voi, tinerilor, care poate credeti ca inca aveti putere si aptitudini personale! Retineti aceste versete, de la 29 la 31! Ele au fost probate de credinciosi fara numar, reanimandu-i din descurajarile lor. Pastrati-le si voi in inima voastra, asa cum un alergator sau un calator prevazator isi face provizii pentru momentul cand va aparea oboseala. Apostolul nu si-a abandonat cursa, pentru ca privirile sale erau atintite asupra realitatilor nevazute (2 Corinteni 4.1,16-18).

Isaia 41:1-29

Dumnezeu nu S-a facut cunoscut numai prin creatia Sa, ci, in aceeasi masura, El a aratat ca este preocupat si de om. Natiunilor, El li S-a descoperit in dreptate si judecata (v. 1-4), in timp ce lui Israel i S-a dezvaluit in har. Nu erau israelitii descendenti din Iacov, robul Sau, si din Avraam, prietenul Sau? Ei „sunt preaiubiti, datorita parintilor lor. Pentru ca darurile de har si chemarea lui Dumnezeu sunt fara parere de rau“ (Romani 11.28,29; Psalmul 105.6-10). Slabiciunea acestui mic popor – „un vierme“ – nu este un obstacol in calea binecuvantarii sale; dimpotriva, este tocmai conditia pentru ca el sa se bucure de minunatele promisiuni, in special cele din v. 10, care ne pot incuraja si pe noi: „Nu te teme, pentru ca ... Eu sunt Dumnezeul tau. Eu te voi intari si te voi ajuta si te voi sprijini...“ „Nu te teme!“ Aceasta scurta propozitie, atat de familiara (v. 13,14; 41.10; 44.2...) este cea prin care vine sa ne incurajeze, cu tandrete, Cel care ne vede toate necazurile si nelinistile. Ultima parte a capitolului

continua sa ne vorbeasca despre Dumnezeu, de data aceasta precizand ce este El in raport cu idolii. Acestia sunt intrebati sfidator daca au cea mai mica cunostinta despre „lucrurile trecute“, ori despre „cele ce se vor intampla“ (v. 22,23). Daca da, atunci s-o arate...! Creatorul, Dumnezeu care Se ocupa de om, este deopotriiva Dumnezeu oricarei cunostinte.

Isaia 42:1-18

Descoperirea pas cu pas pe care Dumnezeu o face despre Sine se completeaza acum in chip minunat. Capitolul 42 se deschide cu prezentarea unei Persoane: „Iata Robul Meu...“. Persoana Domnului Isus ocupa pana-ntr-atat paginile cartii Isaia, incat ea a trebuit sa fie numita uneori „Evanghelia Vechiului Testament“. Am intalnit deja versete anuntand nasterea Sa, apoi lucrarea Sa in Galileea (cap. 7.14; 9.1,2,6). Acum suntem purtati pe malurile Iordanului. Vocea puternica a lui Ioan Botezatorul rasuna in pustiu (40.3). Atunci apare Robul desavarsit. Si imediat, conform promisiunii de aici, Dumnezeu pune „Duhul Sau peste El“. Sub infatisarea unui porumbel, Duhul Sfânt vine sa locuiasca in Cel Preaiubit, in care Tatal „Isi gaseste placerea“ (v. 1; Matei 3.16,17). Uns cu Duhul Sfânt si cu putere, El Isi incepe slujba neobosita de har si de adevar (v. 1-4, citate in Matei 12.18-21) „Nu voi da altuia gloria Mea“ (v. 8), afirma Domnul. Este versetul care ne ajuta sa explicam de ce sunt atatea pedepse si umilinte, nu numai pentru Israel (v. 12...), ci si pentru crestini, astazi (48.11).

Isaia 42:19-43:7

Este foarte important sa intelegem cui i Se adreseaza Duhul lui Dumnezeu in fiecare parte a Sfințelor Scripturi. Multe persoane s-au ratacit in special in interpretarea profetiilor, pentru ca au aplicat pe terenul Bisericii ceea ce se referea numai la poporul iudeu. In toate aceste capitole nu se va spune decat despre Israel si despre Mesia al lui. Cu toate acestea, sa fim atenti sa nu neglijam aceste pasaje, sub pretext ca nu-i privesc direct pe crestini. Ce cuvinte miscatoare cuprind ele, pe care copilul lui Dumnezeu le recunoaste, si le insuseste, pentru ca le-a auzit in adancul inimii sale de nenumarate ori: „Nu te teme de nimic, pentru ca Eu te-am rascumparat; te-am chemat pe nume, esti al Meu ... Eu voi fi cu tine; ...cand vei umbla prin foc, nu vei fi ars...“ (43.1,2). Aceasta a fost experienta celor trei prieteni ai lui Daniel (Daniel 3), dar daca si noi trebuie sa trecem prin focul incercarii, nu vom fi nici noi niciodata singuri. Domnul ne-a promis in mod expres insotirea Sa. „Cuptorul“ este un loc privilegiat, de intalnire intre Hristos si ai Sai (2 Timotei 4.17). De asemenea, ce scumpe mangaieri pentru „cand vei trece prin ape...“! Dupa cum pentru a obtine un otel de calitate este nevoie si de foc si de apa, tot astfel, pentru a ne cali o credinta energica, Dumnezeu ne pune si pe noi cand in foc, cand in apa, iar cand trecem prin ele avem asigurata protectia Sa.

Isaia 43:8-28

Sa meditam la numele minunate pe care Dumnezeu Si le da in v. 11-15: „Domnul“, „Acelasi“ (Eu sunt „El“), „Rascumparatorul vostru“, „Sfantul vostru“, „Creatorul lui Israel“, „Imparatul vostru“. In afara de El, nu este Salvator; „in nimeni altul nu este mantuire“, va repeta apostolul Petru in Fapte 4.12. Insa viata crestina nu se limiteaza numai la mantuire. Dumnezeu are si drepturi asupra noastra,

dupa cum are si asupra poporului Sau pamantesc: „Am intocmit poporul acesta pentru Mine; ei vor vesti lauda Mea“ (v. 21). Israel nu a recunoscut, cu siguranta, aceste drepturi (v. 22...), iar in crestinatatea de astazi, insemnatatea laudei si a inchinarii este la fel de putin cunoscuta. „Pentru Mine!“ – acesta este motivul pentru care Dumnezeu sterge pacatele (v. 25); gloria Lui reclama sfintenia noastra. Desi Dumnezeu este Cel ofensat, El personal Se ocupa de aceasta: „iti sterg faradelegile, pentru Mine“. Ce har ca nu Se multumeste numai sa le inlature, ci promite: „Nu-mi voi aminti de pacatele tale“; totusi, adauga: „Adu-Mi aminte, ...vorbeste tu insuti“. Dumnezeu ne lasa noua grija de a ne marturisi starea (sau propriile greseli) tocmai ca sa poata fi pusa in valoare, in mod deplin, intreaga lucrare de ispasire. Aceasta face parte din lauda Sa pe care suntem chemati s-o vestim.

Isaia 44:1-13

Aceste capitole ne poarta din nou spre inceputul istoriei lui Israel. Domnul a format si a pus deoparte acest popor pentru El Insusi (cap. 43.21; 44.2). Ei erau ai Lui, si El al lor (v. 5). El le-a dat apoi Legea, care incepea astfel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tau, ... sa nu ai alti dumnezei afara de Mine... Sa nu-ti faci niciun chip cioplit...“ (Exod 20.2-4), iar istoria poporului ne invata cat de mult au fost calcate aceste porunci. Idolatria nu este insa in exclusivitate pacatul lui Israel, nici al popoarelor pagane (1 Corinteni 10.14). Facand inventarul obiectelor pe care noi le posedam – ca si al celor mai tainice ganduri pe care le nutrim – vom descoperi, probabil, mai mult decat un idol bine instalat in inima noastra. Din acest motiv, Duhul lui Dumnezeu este atat de des intristat, iar binecuvantarea este oprita... (comp. cu v. 3). Finalul pasajului citit ne aduce in atentie inca doua expresii cu privire la idol, la care dorim sa meditam. Idolul este facut „dupa frumusetea omului“ (v. 13; comp. cu 1.6), ca expresie a faptului ca omul se complace (in sinea lui) in a onora si a sluji creatura, mai degraba decat pe Cel care l-a creat (Romani 1.25). In al doilea rand, idolul este facut „ca sa stea intr-o casa“ (v. 13), de aceea trebuie sa veghem si asupra inimii noastre, „locul ascuns“ din Deuteronom 27.15, dar si asupra casei noastre.

Isaia 44:14-28

Pentru a-si linisti constiinta, lumea asociaza cu placere religia cu cautarea confortului si a placerilor (comp. cu Exod 32.6), asemenea acestui om care, din acelasi lemn, isi aprinde un foc, isi coace painea, se incalzeste ... si isi ciopleste un idol. Aceasta descriere este suficienta pentru a dovedi nebunia unei asemenea inchinari: in loc sa-L adore pe Cel care l-a creat, nebunul se prosterne inaintea unui obiect inert, iesit din propriile lui maini. Versetele 9-20 sunt marcate de lucrarea omului: el face una, el face alta. Isi cheltuie truda fara masura, si toate acestea intr-o tragica iluzie, pentru ca „se hraneste cu cenusa ... ca sa nu-si scape sufletul“ (v. 20). Incepand cu v. 21 gasim ce face Dumnezeu: „Eu ti-am sters faradelegile ca pe un nor gros, si pacatele tale ca pe un nor ... Eu te-am rascumparat“ (v. 22). Dupa cum vantul indeparteaza intr-o clipa norii cei mai grosi, tot asa Dumnezeu, cu suflarea Lui puternica, alunga tot ceea ce s-a strans intre El – care este lumina – si sufletul nostru, care are nevoie de aceasta lumina precum pamantul de lumina soarelui. Cel care a „desfasurat cerurile“, „a asternut pamantul“ si „a facut omul“ (v. 24) va face si tot ceea ce este necesar pentru restaurarea poporului Sau ... si pentru mantuirea oricarui care crede.

Isaia 45:1-13

Domnul a anunțat că avea să Se folosească de Cyrus pentru a-Și împlini toată bună Sa plăcere (recitați 44.28). Acest împărat, care trebuia să pună capăt captivității poporului în Babilon, a fost chemat (numit) pe nume cu mult timp înainte ca poporul să fi fost dus în robie și, în consecință, cu mult timp înainte să se fi născut. Am putea spune că harul divin ținea acest „salvator” în rezervă în tot timpul captivității. Domnul i S-a descoperit personal lui Cyrus, arătându-i că nu există alt Dumnezeu în afara de El (v. 5; comp. cu 1 Corinteni 8.4-6 și cu Efeseni 4.6), iar acest fapt ne ajută să înțelegem că Dumnezeu nu S-a descoperit numai evreilor, ci și națiunilor, din care facem parte și noi. Cu mult înainte să ne fi născut, înainte de originea lumii, din vesniciile trecute, numele voastre și al meu au fost în gândurile Lui. El Și-a propus astfel să îplinească, prin noi, toată bună Sa plăcere, și aceasta la momentul potrivit, ... care este clipa de față (Efeseni 3.8-10). Răspundem noi oare, fiecare la locul său și după măsura sa, așteptărilor lui Dumnezeu? (comp. cu Fapte 13.36 în legătură cu David). Versetele 9 și 10, la care se gândea cu siguranță apostolul când scria Romani 9.20, dovedesc nebunia celor care-L contestă pe acest Dumnezeu creator și suveran.

Isaia 45:14-25

Ceea ce Domnul va împlini pentru restaurarea poporului Sau El va face cunoscut tuturor că fiind „Dumnezeul lui Israel, Salvatorul...” (v. 15). Spre deosebire de dumnezeii care nu salvează (sf. v. 20), El însuși susține cu tărie că: „un Dumnezeu drept și un Salvator nu este altul în afara de Mine” (v. 21). „Întoarceți-va spre Mine (sau: Priviți la Mine) și veți fi salvați, toate marginile pământului...” (v. 22) – sunt cuvinte cu care Dumnezeu Se adresează nu numai descendenților lui Israel, ci și tuturor oamenilor. Această chemare răsună și astăzi în lume. Ați răspuns la ea, fiecare în parte? În ce ne privește, noi recunoaștem vocea „lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2.3,4; citiți și Tit 2.11). Pentru că Dumnezeu să Se poată arăta deopotrivă „drept și mântuitor”, a fost necesară pedeapsa care să satisfacă dreptatea în privința păcatului, și aceasta L-a lovit pe Cel care (în același pasaj din 1 Timotei) este numit: „Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși pret de răscumpărare” (1 Timotei 2.5-6). Atunci cum să nu fie îndreptățit apostolul să exclame (citându-l pe profetul Isaia): „orice genunchi se va pleca” înaintea Domnului și „orice limbă va mărturisi” măreția lui Dumnezeu! (v. 23 citat în Romani 14.11).

Isaia 46:1-13

Profetul își continuă comparația, zugrăvind un alt tablou contrastant: pe de o parte, idoli deseri, care sunt poveri grele pentru cei care îi poartă, iar pe de altă parte, un Dumnezeu puternic și credincios, care, dimpotrivă, își poartă El însuși poporul, de la începutul și până la sfârșitul istoriei sale (v. 3; Deuteronom 1.31; 32.11,12). În locul acestei poziții privilegiate, Israel a preferat totuși să slujească falsilor dumnezei neputincioși și ridicoli (v. 6,7). Aceștia l-au făcut să se poticneasca greu, l-au zdrobit sub povara lor și, în final, au devenit cauza captivității sale. Din punct de vedere moral, lucrurile nu s-au schimbat de atunci. Idolii cei mai onorați astăzi în lume (și care sunt din aur și argint, spre deosebire de aceia din cap. 44, care nu erau decât din lemn) îi conduc negresit la ruina pe cei

care ii slujesc. Si ce mare putere exercita inca aurul asupra inimii omului...! Ce ne propune Domnul in schimb? Sa ne incredem in El din tinereata noastra, sa ne bazuim pe El fara-ncetare, an de an, tot timpul vietii noastre, iar daca trebuie sa ajungem la varsta cand puterile ne scad, din nou sa ne bucuram, pentru ca avem o frumoasa promisiune: „Pana la batranete Eu sunt Acelasi si pana veti incarunti, Eu va voi purta“ (v. 4).

Isaia 47:1-15

Acum ne sta in atentie Babilonul si observam ca inainte chiar ca acesta sa-si fi facut intrarea pe scena istoriei, caderea ii fusese deja anuntata. Folosit de Domnul pentru a-l disciplina pe poporul Sau, Babilonul nu a aratat niciun pic de mila fata de el, nu si-a „pus la inima (aceste lucruri)“ si nici nu si-a „amintit de sfarsitul lor“ (v. 7; Deuteronom 32.29). Prin gura lui Daniel, Dumnezeu ii facuse deja cunoscut Babilonului acest sfarsit (vezi Daniel 2.45). Cu toate acestea, cetatea ingamfata a proclamat: „Voi fi stapana pentru totdeauna“ (v. 7). Si cunoastem sfarsitul ei solemn si subit, in noaptea tragica a ospatului lui Beltsatar ... (Daniel 5.30). In Noul Testament, Babilonul este o imagine a crestinatatiei ca Biserica responsabila: ea a incetat sa mai fie aici, jos, o straina si sa mai sufere; a preferat un tron in locul crucii; a uitat mila, dominand sufletele, nesocotind drepturile Domnului, pierzand din vedere intoarcerea Lui si deprinzandu-se cu o multime de idolatrii si superstitii (v. 12,13). Dar ceasul ruinei ei se apropie (Apocalipsa 18). Momentul cand Hristos o va prezenta cerului si pamantului pe adevarata Lui Mireasa, Biserica, alcatuita din toti rascumparatii Sai iubiti, inaltati impreuna cu El, va avea loc inainte de dezlantuirea evenimentelor din Apocalipsa 18. Faceti si voi parte din Biserica celor rascumparati?

Isaia 48:1-8

Cititorii in stele, „cei care impart cerurile“ (47.13) si alti astrologi s-au dezvoltat in toate timpurile pe seama credulitatii poporului. In ciuda pretentiilor acestora, nimeni nu are puterea sa prezica viitorul. Numai Dumnezeu il cunoaste si ne descopera prin Cuvantul Sau ceea ce avem nevoie sa stim (46.10; Fapte 1.7). Implinirea in trecut a evenimentelor care fusesera vestite mai inainte prin profeti este inca o dovada a existentei si atotputerniciei lui Dumnezeu (v. 5; vezi si Ioan 13.19). Lucrurile dintai, vestite cu mult inainte, s-au implinit (v. 3). Aceasta dovedeste ca si lucrurile cele noi sunt si vor fi tot lucrarea lui Dumnezeu (v. 6; Matei 13.52). Astazi este la indemana oricui, si mai ales a evreilor, sa cerceteze Scripturile, pentru a se convinge de aceste lucruri. Cu multe secole inainte, respingerea lui Mesia a fost anuntata limpede, printr-unul dintre cei mai mari profeti, exact in capitolele de care ne ocupam noi acum. Cu ce durere trebuie sa spunem ca nu numai Israel, ci omul in general este foarte „indaratnic“; grumazul sau este un tendon de fier, fruntea ii este de arama (v. 4), urechea ii este inchisa (v. 8) si, ca si cum ar fi putin acestea, inima sa este tare (46.12).

Isaia 48:9-22

„Pentru Numele Meu ... pentru Mine!“ (v. 9,11). Prea adesea uitam care este maretul motiv care sta la baza interventiilor lui Dumnezeu. Adoptandu-l pe Israel ca popor al Sau – si pe noi, crestinii, ca pe fiii si fiicele Sale – putem spune ca Dumnezeu este implicat personal, asa cum un parinte este

responsabil in fata altora pentru faptele copiilor sai. Suntem, dupa caz, eliberati, curatiti ... sau pedepsiti, datorita gloriei Tatalui ai Carui copii suntem (vezi Iosua 7.9; sf. v. 9). Dumnezeu mai are insa si un alt motiv pentru care ne invata si ne disciplineaza: este vorba de folosul nostru (v. 17; Evrei 12.10). Pacea inimii celui credincios decurge din ascultarea sa. Ea poate fi „ca un rau“ calm si puternic (v. 18) – se intelege – daca urmam cursul voii lui Dumnezeu; in felul acesta nu cunoastem agitata si nici efervescenta (sau: clocotirile) paraului de munte si putem experimenta v. 3 din cap. 26: „Tu vei pazi in pace desavarsita mintea care se sprijina pe Tine“. Este de remarcat ca numai dupa ce i-a indemnat pe ai Sai sa pazeasca poruncile si Cuvantul Sau, Domnul le da pacea Lui (Ioan 14.15,21,23,27). Ce pace de nepretuit pentru rascumpararii Domnului! Pentru cei rai, ea este insa necunoscuta (v. 22).

Isaia 49:1-13

In acest important punct al cartii, care marcheaza inceputul unei alte teme, este deja facuta dovada ca Israel a fost un slujitor necredincios. Din acest motiv, Dumnezeu il va inlocui pe Israel cu Hristos, Slujitorul ascultator, adevaratul Israel (v. 3), Cel in care El Se va glorifica. La prima vedere, lucrarea Domnului ar fi putut parea „in zadar“ (v. 4). Nu numai ca Israel nu fusese „inca strans“ (ca natiune), dar el l-a si respins pe Mesia al sau. Cu toate acestea, v. 5-6, ca si cap. 53.11, ne asigura ca, in ciuda acestui aparent esec, Hristos „va vedea din rodul muncii sufletului Sau“. „Copiii lui Dumnezeu cei risipiti“ sunt astazi stransi pentru a alcatui familia cereasca (Ioan 11.51,52). Respingerea Domnului de catre poporul Sau l-a permis lui Dumnezeu sa-Si extinda mantuirea „pana la capatul pamantului“ (v. 6). Nu este minunat acest dialog intre Domnul si „Sfantul Sau Slujitor, Isus“? (Fapte 4.27). Adresandu-Se „Celui pe care omul Il dispretuieste“ (comp. cu cap. 53.3), Celui pe care natiunea Il uraste, Robului celor puternici (v. 7), (dar nespun de scump inimii Sale), Dumnezeu li promite ca, in curand, situatia se va inversa: Cand El va aparea in gloria Sa minunata, va fi randul celor care stapanesc sa se plece inaintea Lui. „Imparatii ... se vor ridica, printii, de asemenea, si l se vor inchina“ (v. 7; comp cu Filipeni 2.6-11).

Isaia 49:14-26

La prima venire a Domnului, Israel nu a fost adunat (v. 5), dar ceasul acestei strangeri va suna in curand si atunci nu numai Iuda si Beniamin, ci si celelalte zece semintii, astazi imprastiate, isi vor lua calea intoarcerii. Ele se vor indrepta spre acelasi loc, venind din toate zarile, chiar si din indepartata China. Dumnezeu a stiut sa pastreze in chip miraculos, timp de peste douazeci de secole, unitatea lor rasiala. Ce viziune glorioasa ne ofera Ierusalimul strangandu-si, in sfarsit, copiii sub aripile sale, asa cum a dorit atat de mult Domnul Isus sa o faca in vremea cand Se afla aici, jos, si ei n-au vrut (Luca 13.34)! Fiii si fiicele lui Iacov, despartiti atata timp, se vor recunoaste si bucura impreuna, ca la o reuniune de familie de mari proportii: aceasta va fi implinirea profetica a Psalmului 133. De la aceasta scena pamanteasca, gandurile ne poarta spre mareata intalnire cereasca. Dintre toti rascumpararii Domnului, pe care Hristos i-a primit de la Tatal, nu va lipsi niciunul. Fiecare oaie este de acum la adapost in mana Lui si are numele in scris pe palmele acestor maini care au fost strapunse (v. 16; Ioan 10.28; 17.12). Captivii omului „tare“ au fost eliberati pentru totdeauna prin victoria de la cruce (v. 25; Luca 11.21,22).

Isaia 50:1-11

In zadar a rasunat chemarea Domnului; in zadar s-a repetat fara-ncetare: „Ascultati-Ma!“ (44.1; 46.3,12; 48.1,12; 49.1). Fie ca a fost vocea lui Ioan Botezatorul (40.3), fie a lui Mesia Insusi, ... „nu a fost nimeni care sa raspunda“ (v. 2). Cat de mult L-a indurerat pe Domnul Isus aceasta indiferenta, care-i caracterizeaza deopotriiva si pe oamenii din zilele noastre! A venit la noi cu o limba iscusita (v. 4: instruita, capabila sa spuna un cuvint la timpul potrivit), limba dragostei (Ioan 7.46). Nimeni insa nu a dorit s-o inteleaga, nici s-o asculte: „n-ai auzit ... si de demult nu ti s-a deschis urechea“ (48.8). Cu toate acestea, ce exemplu minunat au putut vedea oamenii la El! Fiecare dimineata Il gasea pe acest OM ascultator plecandu-Si urechea la cuvintele Tatalui Sau, atent la exprimarea vocii Sale pentru ziua respectiva. Iar daca El simtea aceasta nevoie, cu cat mai mult ar trebui sa o simtim noi...!Indiferenta fata de Isus s-a transformat apoi in ura. Versetul 6 ne aminteste despre insultele pe care a trebuit sa le sufere, iar v. 5 si 7 ne arata ca, desi cunostea tot ce Il astepta, n-a dat inapoi, ci Si-a „facut fata ca o cremene“ (v. 5,7; Luca 9.51). Cat despre noi, sa ascultam cu atentie chemarea din v. 10! Ca unii care suntem copii ai luminii, sa nu ne lasam orbiti de scanteirile trecatoare cu care lumea incearca sa se lumineze (v. 11).

Isaia 51:1-11

In cap. 46.12, Domnul Se adresase celor care erau „departe de dreptate“; acum harul Sau le vorbeste celor care „urmaresc dreptatea“ (v. 1) si care o cunosc (v. 7). Intr-o lume nedreapta, acestia sunt expusi suferintei din cauza dreptatii si de aceea au nevoie sa fie incurajati: „Nu va temeti de dispretul oamenilor si nu va infricosati de batjocurile lor“ (v. 7). Hristos, cel dintai care a indurat rusine si insulte din partea omului (50.6), ne-a lasat prin aceasta un model, ca sa calcam pe urmele Lui (1 Petru 2.20-24; 3.14).Cu ochii indreptati spre Domnul Isus (vezi Psalmul 40.8), Dumnezeu poate vorbi aici despre un popor in inima caruia salasuieste legea Lui. Ne poate desemna El astazi si pe noi in acelasi fel? Locuieste Cuvantul lui Hristos din belsug in noi? (Coloseni 3.16; Ioan 15.7).Rugaciunea din v. 9 invoca bratul puternic al Domnului (53.1). Cel care odinioara doborase la pamant puterea Egiptului si uscasa „apele adancului celui mare“ (v. 10) il va smulge inca o data pe Israel din captivitatea sa. Ca si la malul Marii Rosii, Duhul va pune atunci cantari de triumf in gura celor „rascumparati“, iar capul li-l va incununa cu „o bucurie eterna“ (v. 11; comp. cu 35.10).

Isaia 51:12-23

„Eu, Eu sunt Cel care va mangai“ (v. 12). Cati credinciosi nu au experimentat in incercarile lor ca nu exista mangaieri autentice in afara celor de la Dumnezeu... Cu adevarat, El este „Dumnezeul oricarei mangaieri“ (2 Corinteni 1.3). Uneori, manifestarea noastra este insa ca cea a psalmistului, care declara: „sufletul meu refuza sa fie mangaiat“ (Psalmul 77.2). Cu exceptia unei firave ramasite care umbla dupa dreptate, chemarile emotionante adresate de Domnul poporului Sau au ramas fara ecou: „Nu era nimeni care sa raspunda“ (50.2; 66.4).Acum se face auzit un strigat repetat si puternic: „Trezeste-te, trezeste-te, ridica-te, ... imbraca-te cu ... hainele cele frumoase“ (v. 17 si 52.1). Este smulgerea Ierusalimului din somn, pentru ca Mesia urmeaza sa Se arate. Capitolul 53 ne va arata ce fel de primire l-a fost rezervata la cea dintai venire a Sa: respins (pe pamant), Hristos a fost inaltat

(lit. „primit sus“ – Fapte 1.2) in glorie. Astazi suntem in ajunul intoarcerii Lui. Domnul Isus ne aminteste de promisiunea Sa: „Iata, Eu vin curand“, si ni Se prezinta El Insusi: „Eu sunt ... Luceafarul stralucitor de dimineata“ (Apocalipsa 22.12,16,17,20). Trezita si plina de speranta, Mireasa striga: „Vino!“ Sa facem si noi din inimile noastre un ecou care raspunde: „Amin! Vino, Doamne Isuse!“

Isaia 52:1-15

Pana la v. 6 al acestui capitol ii vom gasi pe cei rascumparati, insa incepand cu v. 7 ne este prezentat Insusi Rascumparatorul. Prima misiune a Duhului Sfant pe pamant este aceea de a indrepta privirile celor credinciosi asupra lui Hristos si a suferintelor Sale. Toate indemnurile de a asculta, de a se trezi si de a se separa au ca scop prezentarea unei Persoane: Hristos, Mesia al lui Israel. El este deopotriva si Mesagerul care „aduce vesti bune“, vestind pacea, evanghelia si mantuirea (v. 7), si Robul care lucreaza cu intelepciune (v. 13 nota): iata, in rezumat, inaintea noastra, atat cuvintele Sale, cat si lucrarile Sale. In adevar, avem de ce sa fim incurcati si coplesiti de uimire cand meditam la umilinta Fiului lui Dumnezeu (v. 14 completat de 53.3). „Fata Sa desfigurata“ marturiseste impotriva lumii pacatoase cat de mult L-a costat pe Omul perfect sa treaca prin ea. Pe drept Dumnezeu L-a inaltat acum, L-a ridicat si L-a asezat foarte sus, in asteptarea momentului cand El va aparea in glorie. Cand Il vor vedea, „imparatii isi vor inchide gura“; dar cei rascumparati nu vor tacea niciodata: asemenea strajerilor din v. 8, dupa oboseala veghei indelungate, dupa asteptarea interminabila evocata de Psalmul 130.6, ei isi vor inalta glasul intr-o cantare de biruinta, pentru ca Il vor vedea fata catre fata.

Isaia 53:1-12

Acesta este pasajul «de neinteles» pe care-l citea, in carul sau, famenul imparatesei Candace a etiopienilor, insa Filip, „incepand de la Scriptura aceasta, i-a vestit Evanghelia lui Isus“ (Fapte 8.27...). Si pentru noi, tot aici se afla inceputul tuturor cunostintelor: in Isus Mantuitorul. Noi apucasem fiecare pe drumul neascultarii lui (v. 6), dar Mielul lui Dumnezeu, pentru a ne mantui, a urmat calea ascultarii depline si a supunerii totale. Pe aceasta cale, El a fost dispretuit, parasit, asuprit, chinuit si, in final, sters de pe pamant, de catre oameni (v. 3,7,8). In acelasi timp insa a fost ranit, zdrobit, batut si supus suferintelor, de catre Dumnezeu Insusi (v. 4,5,10). Cine va putea patrunde vreodata infinitul acestei expresii: „Domnului I-a placut sa-L zdrobeasca“? (v. 10). Neputintele si durerile noastre (v. 4 nota), faradelegile si nelegiuirile noastre (v. 5), pacatul nostru sub toate formele sale – de la cele mai subtile pana la cele mai evidente – impreuna cu toate consecintele lor ingrozitoare: ce povara inexprimabila a fost cea cu care S-a incarcat acest „Om al durerii“...! Aceasta a fost munca sufletului Tau, scump Mantuitor! Dar dincolo de moartea la care Tu Te-ai dat de bunavoie, Tu gusti de acum, din rodul suferintelor Tale, bucuria de negrait a iubirii implinite, pentru totdeauna (Evrei 12.2).

Isaia 54:1-17

Odata incheiata lucrarea din cap. 53, credinciosii sunt invitati sa se bucure si sa cante. Versetul 10 din cap. 53 anunta: „Dupa ce Isi va aduce sufletul Sau o jertfa pentru vina, va vedea o samanta“, iar

Domnul Isus va confirma: „Daca grauntele de grau cazut in pamant nu moare, ramane singur; dar, daca moare, aduce mult rod“ (Ioan 12.24). Capitolul 54 ne lasa sa-l intezarim in acest seceris bogat pe Israelul pamantesc; Noul Testament insa ii asociaza acestui seceris pe copiii familiei ceresti: „Ierusalimul de sus“ (vezi Galateni 4.26,27). Pentru a-si intampina fiii si fiicele, Ierusalimul – mult timp o cetate vaduva si sterila – este invitat sa se largeasca si sa se intinda (v. 2,3). Datorita lucrarii de pe cruce, Dumnezeu poate manifesta compasiune pentru ei si poate sa-i stranga. Mania Lui a tinut o clipa, dar bunatatea Lui va fi eterna (v. 7,8; Psalmul 30.5). „Toti fiii tai vor fi ucenicii Domnului“, promite v. 13, citat in Ioan 6.54. Lucrarea Domnului pentru noi cuprinde alte doua parti importante: a purtat nelegiuirile noastre si a invatat pe multi in dreptate (53.11 si nota). Sa nu uitam aceasta a doua parte: daca l-am adus Lui povara pacatelor noastre, sa ne lasam de acum si invatati de El. In felul acesta vom putea aduce roadele dreptatii, spre gloria Lui (2 Corinteni 9.10).

Isaia 55:1-13

Din lucrarea crucii se revarsa, precum din stanca lovita in pustiu (48.21), un rau de viata si de binecuvantare. Ce izvor inepuizabil, oferit oricarui insetat! Aici gasim chemarea profetului, dar in evanghelia dupa Ioan o avem chiar pe cea a Domnului Isus, care Se exprima in acelasi fel: „Daca inseteaza cineva, sa vina la Mine si sa bea“ (Ioan 7.37); si tot aici intalnim si pe acest „oricine“ al harului (in Ioan 3.15,16; 11.26; 12.46). Doua trasaturi caracterizeaza marea mantuire a lui Dumnezeu: in primul rand este „fara plata“. Oamenii se caznesc mult si cheltuiesc averi pentru „ceea ce nu satura“ (v. 2), in timp ce bunul cel mai de pret pe care il putem avea se obtine „fara bani si fara plata“ (v. 1). Dumnezeu a platit totul pentru aceasta (comp. cu 52.3). In al doilea rand, mantuirea trebuie apucata acum: „Cautati pe Domnul cat timp se poate gasi“ (v. 6). Dumnezeu este aproape, El iarta din plin, dar grabiti-va! Vine clipa cand nu va mai putea fi gasit (Ioan 7.34; 8.21). Sa privim din nou in acest frumos capitol la ceea ce ni se spune despre gandurile iubirii si despre caile nepatrunse ale lui Dumnezeu (v. 8,9; vezi si Romani 11.33-36). Cat despre Cuvantul Sau, v. 11 promite: Nu se va intoarce la Mine fara rod. A avut Cuvantul acest efect in inima voastra?

Isaia 56:1-57:21

Aceste doua capitole relateaza un moment trist din istoria viitoare a lui Israel. Multimea poporului, amagita de santinelele oarbe (v. 10...), il va urma pe Antihrist (imparatul din cap. 57.9). In tot acest timp, Dumnezeu ii va urmari cu privirea si ii va incuraja prin promisiunile Sale pe credinciosii care respecta sabatele Sale. Templul este in prezent distrus, dupa ce a fost profanat, dar isi va recapata numele si rostul de „casa de rugaciune“, spre bucuria ramanutei; mai mult, el va fi deschis pentru toate popoarele (56.7). Cat despre cei credinciosi, noi avem oricand acces la Dumnezeu pentru rugaciune si lauda. Sa ne folosim de acest privilegiu! Versetele 1 si 2 din cap. 57 ne dezvaluie adevarata semnificatie a mortii celui drept si a „oamenilor evlaviosi (sau: milosi)“. Dumnezeu ii pune in felul acesta la adapost de pedepsele pe care le pregateste pentru ceilalti oameni (1 Imparati 14.12,13). „Eu creez rodul buzelor“, declara Domnul (57.19), iar Evrei 13.15 ne lamureste ca este vorba despre „jertfa de lauda“. Acestea sunt adresate lui Dumnezeu, dar in acelasi timp El le produce in inimile alor Sai, prin Duhul Sau. Versetul 20 schiteaza un tablou al agitatiei nebune (nesanatoase) a celor rai, cu consecintele ei. Iuda il completeaza, comparandu-i pe acestia cu niste

„valuri infuriate ale marii, spumegandu-si rusinile lor“ (Iuda 13).

Isaia 58:1-14

Aceasta parte importanta a cartii, care se deschide odata cu acest capitol, incepe prezentandu-ne poporul postind si intristandu-si sufletul. Pentru ca Domnul il are in vedere tocmai pe „omul cu duhul zdrobit si smerit“ (57.15 si 66.2), ne putem intreba ce gaseste El de criticat. Versetele 3 si 7 ne invata ca Dumnezeu nu Se multumeste numai cu simple forme religioase exterioare, nici cu declaratii evlavioase. Prin gura unui alt profet, El ne pune tuturor o intrebare directa: „Cu adevarat, ati postit pentru Mine, chiar pentru Mine?“ (Zaharia 7.5). In spatele unei frumoase evlavii de fatada, cate lucruri nu-si pot gasi locul: implinirea poftelor noastre, chiar si in ziua sfanta a Domnului, duritate si egoism, contestari si certuri (v. 3,4), judecati si critici (v. 9: „aratarea cu degetul“), chiar si flecarii (v. 13: „cuvinte desarte“). Adevaratele exigente sau cerinte ale lui Dumnezeu sunt, de fapt: sa o rupem cu obiceiurile pacatului, cu aceste lanturi care ne tin sub puterea vrajmasului (v. 6; Daniel 4.27); Proverbe 18.13 ne aminteste de mila, care este promisa aceluia care-si marturiseste faradelegile si se lasa de ele; suntem, de asemenea, invatati sa punem in practica dragostea in toate ocaziile care ni se ivesc (v. 7,10). Ce frumoase promisiuni sunt legate de aceasta noua umblare!

Isaia 59:1-21

Faradelegile poporului au ridicat un zid de netrecut intre el si Domnul, iar cat timp acest zid ramane, este impiedicat atat Dumnezeu sa primeasca vreun serviciu religios din partea omului, cat si poporul Sau, sa primeasca interventia Domnului pentru el. Acesta poate fi si motivul pentru care rugaciunile noastre raman uneori fara raspuns (Proverbe 15.8,29). Lista coplesitoare a tuturor pacatelor acumulate de popor este derulata in fata lui in v. 3-8, cu scopul de a le trezi constiinta. Romani 3.10-18 aminteste unele dintre aceste pacate, pentru a stabili, fara drept de apel (intr-un mod incontestabil), rautatea intregii rase umane. In v. 9 iau cuvantul credinciosii ramasitei. Ei recunosc cu smerenie acuratetea tabloului tocmai zugravit. „Ne cunoastem nelegiuirile“, declara ei, adaugand inca o lista de faradelegi la cea alcatuita de profet (v. 12-15). Pe scurt, aceasta ramasita arata cat este de „zdrobita“ si cat de mahnit (sau „smerit“) ii este sufletul (57.15), iar aceasta li da Domnului posibilitatea sa arate ca, potrivit promisiunii Sale, poate s-o mangaie, s-o invioreze prin Duhul Sau si s-o indreptateasca prin intermediul lui Mesia, Rascumparatorul si Eliberatorul ei si care va fi, de asemenea, si al natiunilor (v. 20; Romani 11.26).

Isaia 60:1-22

Remarcam un detaliu important: ca expresia din v. 1, „gloria Domnului (a lui Iahve) a rasarit peste tine“, este preluata in Efeseni 5.14 sub forma: „Hristos va straluci peste tine“. Aceasta pune in lumina faptul ca gloria lui Dumnezeu se identifica cu Persoana Fiului (vezi si 2 Corinteni 4.6) si ca ea este legata de locul unde locuieste El: „voi face glorios locul picioarelor Mele“ (v. 13). „Sionul Sfantului lui Israel“ (v. 14) are drept corespondent Ierusalimul ceresc din Apocalipsa 21, dupa cum putem vedea daca punem in paralel v. 19, 3 si 11 din Isaia 60 cu Apocalipsa 21.23-26. In continuare este evocata din nou adunarea cea mare a lui Israel, ca si in cap. 49, intr-o descriere minunata si emotionanta.

Viziunea acestei promisiuni va sustine ramasita credincioasa in mijlocul necazurilor ei. Cat despre noi, cei credinciosi, care traversam uneori momente de descurajare, sa ne ridicam ochii si sa ne gandim, prin credinta, la poporul lui Dumnezeu, asa cum a fost indemnat si Avraam odinioara sa o faca (Geneza 15.5). Vom vedea ca nu suntem singuri, ci, dimpotriva, calatori fara numar merg impreuna cu noi spre cetatea cereasca. Oboseala si suferinta vin adesea sa le ingreuneze mersul, dar priviti-i: fata le straluceste, iar inima le tresalta si li se largeste in bucuria dragostei eterne (v. 5).

Isaia 61:1-11

Inceputul acestui capitol prezinta un interes cu totul deosebit, fiind pasajul pe care l-a ales Domnul Isus sa-l citeasca atunci cand S-a ridicat sa vorbeasca in sinagoga din Nazaret (Luca 4.16-21). Remarcam un detaliu de cea mai mare importanta: Isus a intrerupt lectura textului din Isaia la mijlocul frazei, inainte sa mentioneze ziua razbunarii, pentru ca numai prima parte a slujbei Sale (cea a harului) era implinita („in urechile“ celor care-L ascultau). Ceea ce urmeaza, respectiv judecata, era amanata si este inca si astazi. In locul din textul nostru care nu permite nicio insertie (nu da voie nici macar unei singure virgule), Dumnezeu a intercalat deja aproape doua mii de ani de rabdare. Cu toate acestea, razbunarea nu este nicidecum cel din urma cuvint al frazei; dupa ea urmeaza mangaierea si bucuria, rezervate ramasitei credincioase. Ca si lov in final, ei vor primi „dublu“ (v. 7) – aceasta dubla rodire le fusese deja vestita prin numele de Efraim (Geneza 41.52, nota: Efraim inseamna dubla rodire) – si, de asemenea, „vor avea o bucurie eterna“ (v. 7). Ca raspuns la aceste promisiuni, ramasita isi inalta glasul: „Ma voi bucura mult in Domnul, mi se va veseli sufletul in Dumnezeul meu, pentru ca El m-a imbracat cu hainele mantuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptatii...“ (v. 10). Astazi crestinul nu are, oare, aceleasi motive pentru a-L lauda pe Domnul si a se bucura in El?

Isaia 62:1-12

Ierusalimul cel abandonat, femeia sterila si intristata, vaduva din cap. 54, se va numi: „Maritata“ (v. 4 nota: ebr. Beula), „Cea cautata“, „cetate neparasita“ (v. 12), iar Domnul, Mirele ei, Se va putea din nou bucura de ea. In asteptarea acestui moment, pe ziduri au fost pusi strajeri vigilenti, cu ordinul: „Voi, care va aduceti aminte de Domnul, nu taceti“ (v. 6). Respectand acest indemn, credinciosii evrei ai vremurilor din urma se vor indrepta catre Dumnezeu, strigand: „Aminteste-Ti de adunarea Ta, pe care ai castigat-o din vechime, pe care ai rascumparat-o...“ (Psalmul 74.2). Prieteni crestini, si noi am fost pusi de Domnul intr-un loc sau altul, fiecare in parte, si am primit o misiune asemanatoare, care depinde de doua cuvinte: „Vegheati si rugati-va“ (Matei 26.41; 1 Petru 4.7). Rugaciunile noastre sunt asteptate acolo sus si pentru ele sunt pregatite raspunsuri si impliniri imbelsugate. Avem oare si noi subiecte importante de adus inaintea inimii Tatalui nostru ceresc? Adunarea Lui ne sta si noua pe inima? Sunt cei din orasul sau din localitatea noastra subiecte pe care sa I le amintim Domnului? Sa nu ramanem tacuti cata vreme astazi avem privilegiul de a fi cei care Il determina pe Domnul sa-Si aminteasca de ai Sai. Cat de impresionant este sa-L auzim pe Dumnezeu vorbind de rugaciunile noastre ca de unele de care El ar avea nevoie pentru a-Si aminti de promisiunile Sale! Ce har din partea Lui!

Isaia 63:1-14

Cine este si de unde vine Acesta care soseste aici glorios si impunand teama? De ce are vesmintele insangerate? O, El este executorul cumplitei „zile de razbunare“ (Luca 21.22), pe care-L vedem intorcandu-Se dupa ce Isi va fi indeplinit lucrarea! (v. 4; 61.2). In revolta finala, popoarele se vor strange pe teritoriul Edomului pentru un ultim atac impotriva lui Dumnezeu si a celor care-L apartin (vezi si 34.6), insa aceasta se va intampla tocmai pentru ca ele sa fie zdrobite acolo, potrivit imaginii culegatorilor de vie care-si calcau candva strugurii in teascuri. Ne este oare greu sa-L recunoastem in acest Razbunator pe Mantuitorul nostru cel plin de indurare? Slujba Lui pentru gloria lui Dumnezeu imbina aceste doua trasaturi: El, Cel care a fost singur pe cruce, este deopotriva singurul care judeca (v. 3). „Maret in puterea Sa“ (v. 1), El lucreaza cu „brat maret“ (v. 12), Isi face „un Nume maret“ (v. 14) si locuieste in maretie (frumuseti, glorie) (v. 15). „Victorios in maretia Ta, inainteaza pentru adevar...!“ (Psalmul 45.4), sunt cuvinte care I se adreseaza Lui chiar cu privire la aceasta judecata. Odata cu v. 7 se deschide un nou episod al cartii, cel din urma, prin rememorarea indurarilor si a laudelor Domnului. Aceasta este si datoria noastra, iar implinirea ei nu trebuie sa lipseasca de la niciunul dintre noi!

Isaia 63:15-64:12

Ramasita credincioasa si-a amintit de „marile binefaceri“ cu care Domnul Isi coplese odinioara poporul (63.7). Dupa atatea dovezi de dragoste, ar mai putea El acum sa-i abandoneze? Ei apeleaza la inima acestui Dumnezeu milos, care este Tatal lor, si-L roaga: „Priveste din ceruri...“; si nu se opresc la atat, ci striga: „Ah, daca ai despica cerurile, daca ai cobori...“ (64.1). Strigatul acesta a gasit raspuns: Domnul Hristos a coborat, prima data pentru mantuirea noastra; si va mai cobori inca o data, pentru a-i elibera pe cei ai Sai din incercare si pentru a-i nimici pe vrajmasii lor (Psalmul 18.9; 144.5). Versetul 6 compara „toate faptele noastre drepte“ cu „o haina manjita“. Despre pacatele noastre intelegem usor ca sunt asa, dar si faptele noastre drepte? In adevar, si ele tot asa sunt! Tot ce am putut face bun si drept inainte de convertirea noastra sunt zdrente care nu fac altceva decat sa scoata in evidenta mizeria, in loc sa o ascunda. Dar Domnul inlocuieste aceste vesminte murdare cu hainele mantuirii si cu mantaua dreptatii (61.10; Zaharia 3.1-5). Modelati precum lutul pe roata olarului (v. 8), noi nu avem nicio valoare prin tarana din care am fost plamaditi (Psalmul 100.3). Singura care conteaza este munca Lucratorului divin care face din noi „vase de onoare...“ (2 Timotei 2.21).

Isaia 65:1-12

„Sunt gasit de cei care nu Ma cautau...“ (v. 1) – scrie Isaia cu indrazneala. Despre acest curaj al profetului aflam de la apostolul Pavel care, atunci cand va cita v. 1 din Isaia 65 in Romani 10.20 va adauga si aceasta expresie („Isaia indrazneste si spune...“). Indrumat de Duhul, profetul deschide in mod vadit usa natiunilor, a celor care nu-L cautau pe Dumnezeu si nu purtau numele Lui (49.6). Ce declaratie curajoasa, ca sa nu spunem revolutionara, facuta in urechile israelitilor atat de gelosi pentru privilegiile lor! Acesta era unul dintre lucrurile despre care se spunea in capitolul precedent ca „niciodata n-au auzit“. Marturisirea si rugaciunile ramasitei necajite se incheiau cu intrebarea

nelinistitoare: „Vei tacea Tu si ne vei intrista peste masura?“ (64.12). Nu, niciodata nu este in zadar cand o inima pocaita se intoarce la Domnul (Psalmul 51.17). Nu o stim fiecare dintre noi din propria experienta? Dumnezeu nu ramane tacut. Va lua cuvantul si aceasta se va desfasura, practic, pana la sfarsitul cartii. Cu toate acestea, inainte de a revela ceea ce a pregatit pentru cei care-L asteapta (alesii si slujitorii Sai: v. 9,10; 64.4), trebuie sa pronunte sentinta definitiva prin care condamna nu numai natiunile dusmane lui Israel, ci si poporul razvratit si apostat.

Isaia 65:13-25

Israelitii credinciosi vor fi multa vreme confundati cu multimea care-l va urma pe Antihrist, dar, la momentul potrivit, Dumnezeu ii va deosebi si ii va rasplati pe robii Sai. Atunci ei isi vor uita suferintele si „vor canta tare, in veselia inimii lor“ (v. 14). Si noi, copiii lui Dumnezeu, cei pe care lumea in prezent nu-i cunoaste, cum nu L-a cunoscut nici pe El, ne vom infatisa prin Domnul si impreuna cu El la glorioasa Lui venire (1 Ioan 3.1,2). Va fi oare atunci bucuria noastra mai prejos...? Dumnezeu va crea ceruri noi si un pamant nou. Nu este inca vorba de inlocuirea universului actual cu elemente noi, potrivit cu 2 Petru 3.13 si cu Apocalipsa 21.1, insa, in timpul imparatiei de o mie de ani, atat cerul, eliberat de prezenta lui Satan, cat si pamantul, supus Domnului, vor fi intr-o stare noua. Creatia va cunoaste eliberarea (Romani 8.22); viata omeneasca se va lungi; varsta de o suta de ani va fi o varsta tanara, iar moartea nu va fi decat o pedeapsa exceptionala (Proverbe 2.22; Psalmul 37.9). Chiar si instinctele crude ale animalelor vor disparea (v. 25), iar natura va cunoaste atunci deplina Sa inflorire si va corespunde planului initial al lui Dumnezeu cu privire la minunata Sa creatie.

Isaia 66:1-24

Ierusalimul va fi un subiect de bucurie pentru credinciosii poporului, dupa cum indeamna si v. 10: „Bucurati-va impreuna cu Ierusalimul si veseliti-va cu el, toti cei care-l iubiti“. Tot acestora li se adreseaza si Psalmul 122.6: „Rugati-va pentru pacea Ierusalimului! Cei care te iubesc vor prospera“. Ca raspuns la aceasta rugaciune, pacea se aterne peste cetate si devine centrul de la care se raspandeste catre toate natiunile cunostinta gloriei lui Dumnezeu. Domnul este si astazi la fel de atent fata de rugaciunile celor care iubesc Adunarea Lui (Psalmul 122.6; 2 Corinteni 11.28). Sa cerem ca aceasta sa ramana in pace si sa poata manifesta gloria Domnului Hristos aici, jos, pe pamant. Chiar si in mijlocul fericirii milenare trebuie sa ramana o marturie vizibila a pedepsirii nelegiuitorilor, o privesc cutremuratoare, ca aducere-aminte, cum a fost mormanul de pietre de pe mormanul lui Absalom (2 Samuel 18.17). Astfel se incheie aceasta frumoasa carte a lui Isaia, cea mai intinsa dintre toate profetiile, cea mai des citata in Noul Testament (de circa saizeci de ori) si cea care acorda cel mai mare spatiu Domnului Isus in suferintele si gloriile Sale.